Stadion

SNÍMKY KARLA NOVÁKA

22
(472)

MS 1962 ZAHÁJENO! Komu předají Brazilci zlatou sošku, kterou si odvezli před čtyřmi roky ze Stockholmu? Je o ni šestnáct zájemců!

1. června 1962 ● Ročník 10 ● Cena 1 Kčs

AbeCedA

SPORTOVNÍCH UDÁLOSTÍ

A Angličan Stanley Rous byl na třiatřicátém kongresu FIFA v Santiagu de Chile opět zvolen předsedou světové organizace kopané. FIFA přijala další tři členy: Bermudy, Guineu a Somálsko.

B Bulharský sprintér Bačvarov byl senzací zahajovacího dne mezinárodních lehkoatletických závodů o Cenu listu „Narodna mladež" v Sofii. V závodě na 100 m zvítězil v čase 10,3 vt.

C Cenného vítězství dosáhli naši reprezentanti v běhu Napříč Berlínem. Vyhrál dr. Kantorek (1:19:40,8 hod.), druhé místo obsadil Chudomel. Trať závodu měří 25 kilometrů.

D Došlo k dohodě! Zástupci lehoatletických svazů NDR a NSR dospěli na společném jednání ve Švédsku k dohodě o společné výpravě celoněmeckého družstva do Bělehradu pod německou olympijskou vlajkou.

E Evropský gymnasta číslo 1 Miroslav Cerar (Jugoslávie) dosáhl v gymnastickém dvanáctiboji dosud nejvyšší známky, která byla kdy udělena – 115,95 b.

F Francouzský běžec Jazy se postaral v metropoli své vlasti o nový národní rekord v běhu na jednu míli: jako vítěz uběhl trať za rovné čtyři minuty.

G Grigorij Děžinov je dnes živou reklamou divišovským strojům ESO. Spolu s Rešetniksem (oba SSSR) obsadili v Zabrze třetí a čtvrté místo hned za Angličany Smithem a Lampkinem.

H Hoffmannová, západoněmecká atletka, vytvořila v Lörrachu nový rekord v lehkoatletickém pětiboji výkonem 4656 bodů.

CH Chodci připisují do rekordních tabulek nové časy v závodě na dvě míle: v kategorii starších dorostenců Švajda 14:02 min., v kategorii mladších dorostenců Tomášek 15:22 min. Oba jsou ze Spartaku Sokolovo.

I Irina Pressová, světová rekordmanka v pětiboji, se objevila letos poprvé na dráze. Za krajně nepříznivých podmínek podala výkony, které rozhodčí ocenili součtem 4975 bodů.

J Ještě se hlásí lyžaři! U Zeleného plesa se konal čtvrtý ročník závodu ve slalomu, ve kterém startovalo 30 závodníků a závodnic. Zvítězili Krasula před Šoltýsem a Mohrová před Richvalskou.

K Konečná klasifikace v třietapovém cyklistickém závodu Vítězství západočeským pohraničím určila vítězem Kašpara ze Spartaku Sokolovo. Etapové závody se začínají množit. Blýskne se na lepší časy?

L „Loděnice 17. listopadu" – tak se jmenuje nový vodácký stánek Slávie Praha VŠ, který byl před týdnem slavnostně otevřen. Vysokoškoláci na něm odpracovali s občany Prahy 5 144 000 hodin!

M Moiceanu první, Ariton druhý (oba Rumunsko) – teprve na třetím místě dojel do cíle první etapy cyklistického závodu o Cenu l'Humanité první Francouz, Bellay. Polák Królak projel cílem jako čtvrtý.

N Náš závodní automobil formule Junior se uvedl v příznivém světle na závodech v Dunajvárosu v Maďarsku. Řídil jej brněnský jezdec Cejnar, který skončil na druhém místě.

O Oddací síň MěNV v Karlových Varech byla svědkem sňatku olympijského vítěze ve Squaw Valley a letošního absolutního mistra světa v rychlobruslení Viktora Kosičkina. Oženil se s Češkou Hanou Bartošovou.

P Příprava sovětských parašutistů na letošní mistrovství světa pokračuje velmi úspěšně. V těchto dnech vytvořili další tři světové rekordy a upravili jejich poměr mezi SSSR a USA na 77:9. (V parašutismu je registrováno celkem 118 světových rekordů.)

R Rekordy, rekordy, rekordy – jako na běžícím pásu. V Budapešti vytvořil maďarský reprezentant Vilmos Varju nový národní rekord ve vrhu koulí výkonem 19,11 metrů.

S Skok o tyči je další lehkoatletickou disciplínou, ve které se škrtá starý rekord, dokonce evropský. Fin Nikula zlepšil v Mnichově svůj vlastní rekord (pouhé tři týdny starý) na 475 cm.

T Tradice? V neděli se jely Primátorky na tradiční trati. Taktéž Memoriál Marty Pavlisové se jel na tradiční trati . . . a Stadión vodních sportů zůstal tradičně nevyužit.

U Účastníci šachového turnaje v Curaçao ohlásili „poločas" a současně s ním také šestidenní přestávku na zotavenou. Naposled vzdal Fischer Petrosjanovi a Tal Gellerovi.

V Výhody oslabení soupeře nedokázali fotbalisté Racingu Paříž v Bratislavě využít. V utkání o Rappanův pohár podlehli Rudé hvězdě 2:4 (0:1), přestože Bratislavští mají tři hráče v Chile.

Z Závod dvěstěpadesátek o mistrovství světa v motocrossech nám přinesl v polském Zabrze dva body pro Jaromíra Čížka. Válkovi praskl již podruhé řetěz a vyřadil ho z boje.

KDE NESTAČÍ RUCE, musí pomoci i nohy. V házené už přihořívá a každá branka má dvojnásobnou cenu. V utkání první ligy Spartak Královopolská v. Dynamo Praha podala brankářka domácích Pohanková (na snímku) pěkný výkon, ale střelecká muška Spartaku byla slabší. Družstvo podlehlo v poměru 7:11.

KOŠÍKÁŘKY TTT RIGA (v tmavých tričkách) sice se Slovanem Orbis v odvetném utkání o postup do finále PMEZ prohrály 52:54, ale postup si zajistily už v Rize výsledkem 72:44. Druhý den byly sovětské hráčky soupeřkami našich reprezentantek, které v přípravném utkání před ME (jako družstvo Prahy) zvítězily 55:46. ◄

SVĚTOVÝ REKORD Američana Sticklese v osobním polohovém závodě na 400 m padl hned v zahajovací den mezinárodního plaveckého střetnutí v Moskvě. Novým rekordmanem se stal devatenáctiletý kraulér Gerhard Hetz z NSR (na snímku), který dosáhl času 4:53,8 min. Hetz byl již loni odměněn za vynikající výkony putovní cenou západoněmeckých sportovních novinařů.

PRAPOREK PRUDCE KLESL, činka šla k zemi – výkon platí! To byla první fáze zrodu světového rekordu Vasila Stěpanova v soupažném tahu ve váze do 90 kg. Borec ani činka nesmějí opustit pódium. Decimálka potvrdila váhu činky 159,5 kg i váhu borce, přesných 90 kg. Řádný zápis a hlášení mezinárodní federaci dokončí zlatý hřeb utkání vzpěračů Dynama SSSR s Rudou hvězdou v Praze.

SNÍMKY: J. PILMANN, V. STŘELEC A SPORT ILLUSTRIERTE

DRUHÁ LEHKOATLETICKÁ NEDĚLE v nejvyšší soutěži potvrdila očekávání. Nejlepšími celky v letošním roce budou opět pražské oddíly. Na snímku z trojutkání žen Rudá hvězda Praha–TJ VŽKG–Spartak Sokolovo je Jiřina Němcová, která zvítězila v hodu diskem (50,15 m) a ve vrhu koulí skončila za Matrasovou výkonem 14,15 m jako druhá. ◄

Ve znamení bledě modrých

Strhující boje při tradičních veslařských závodech na Vltavě • Muži v bleděmodrých dresech Slavoje Vyšehrad vyhráli skvělým závěrem devětačtyřicátý ročník Primátorek, Hofman třiašedesátý ročník jarního skulérského závodu Rösslera-Ořovského • Osma Dukly Terezín jen o desetinu vteřiny druhá • Stuhu Podolí vybojovala Šípová z ČKD Praha • V osmách i nadále Dynamo Děčín bez konkurence • „Zlaté veslo města Prahy" pro nejlepší dorosteneckou osmu putuje na Mělník.

VÍTĚZNÁ OSMA SLAVOJE VYŠEHRAD

JIŘÍ LUNDÁK

OLDŘICH TIKAL

BOHUMIL ŘÍHA

RICHARD NOVÝ

PETR PULKRÁBEK

JOSEF MRVÍK

JOSEF VĚNTUS

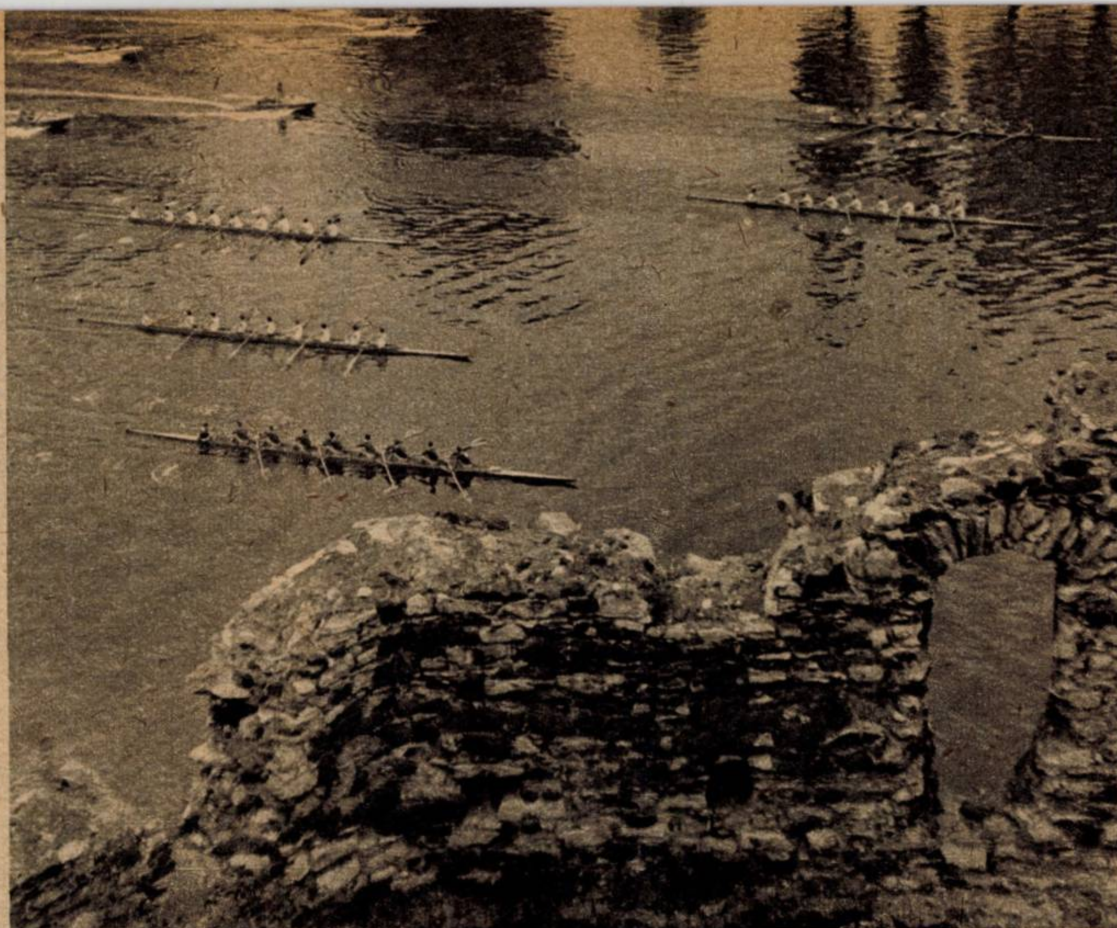

LUDĚK POJEZDNÝ

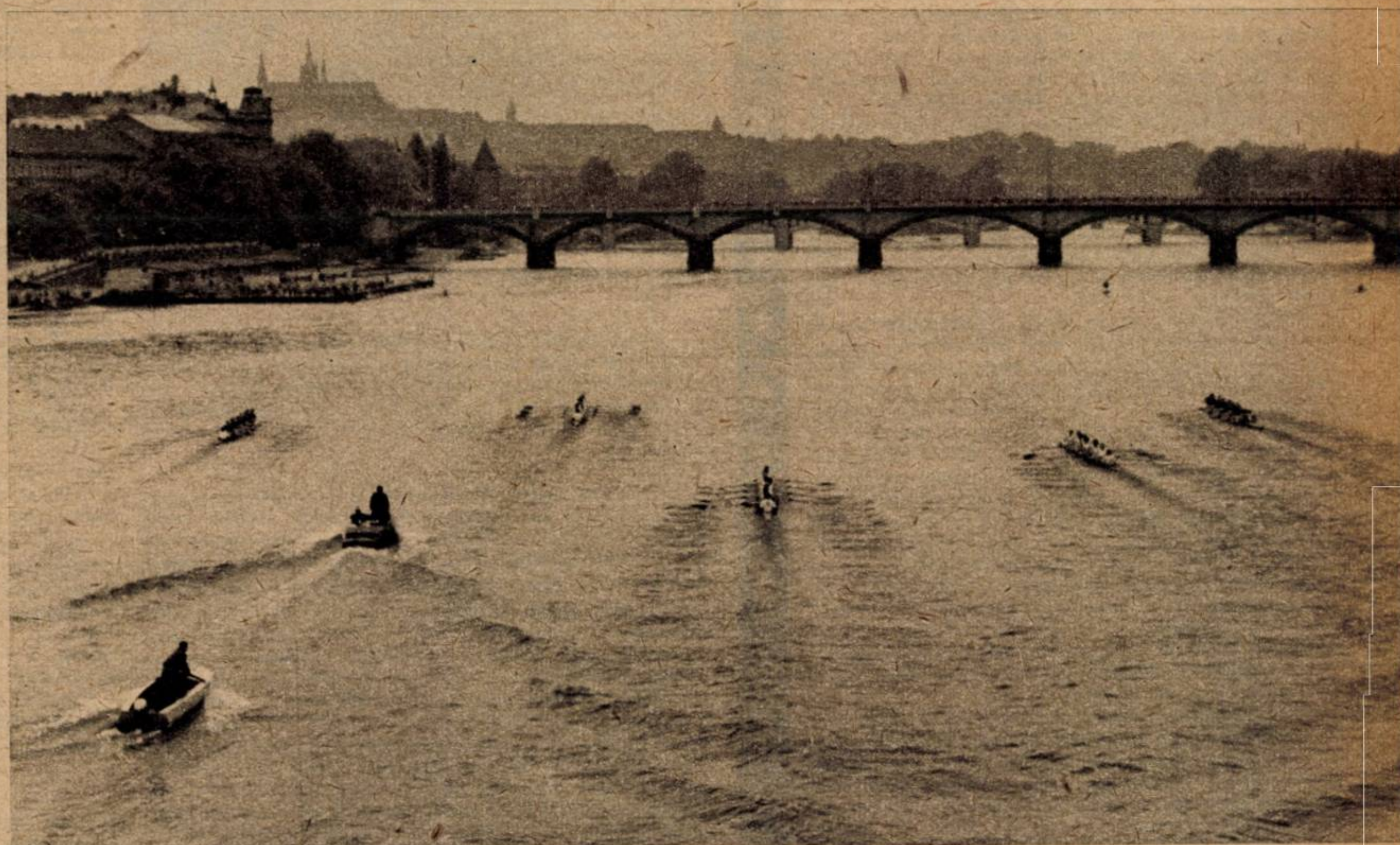
Korm. MIROSLAV KONÍČEK

◄ **1000 metrů**

(zleva) Dukla Terezín, Slávia–Slovan Bratislava, Spartak Smíchov SWP, Slavoj Vyšehrad, Dukla–Spartak Nusle.

▲ **2000 metrů**

(zleva) Dukla–Spartak Nusle, Slavoj Vyšehrad, Spartak Smíchov SWP, Slávia–Slovan Bratislava, Dukla Terezín.

SNÍMKY:
JOSEF PILMANN A ANTONÍN BAHENSKÝ

ZLATÉ VESLO MĚSTA PRAHY

1. Spartak Mělník	4:32,4 min.
2. Spartak Roudnice	4:33,6 min.
3. Slavoj Vyšehrad	4:33,7 min.
4. Spartak Nusle A	4:34,9 min.
5. Spartak Nusle B	4:35,4 min.

STUHA PODOLÍ

1. Šípová, ČKD Praha	3:54 min.
2. Foltýnová, Sp. Smíchov Tatra	3:56,2 min.
3. Plocarová, Sp. Smíchov Tatra	3:58,6 min.
4. Psotová, Chemička Ústí	4:05,3 min.
5. Červinková, Slavoj Vyšehrad	4:21 min.

OSMY ŽEN

1. Dynamo Děčín	3:18,5 min.
2. Spartak Brno ZJŠ	3:22,8 min.
3. Slavoj Vyšehrad	3:24,8 min.
4. Spartak Nusle	3:27,1 min.
5. ČKD Praha	3:27,3 min.

JARNÍ SKULÉRSKÝ ZÁVOD

1. Hofman, Slavoj Vyšehrad	7:27,6 min.
2. Odrák, Spartak Smíchov SWP	7:38,4 min.
3. Gebert, Spartak Tatra	7:41,9 min.
4. Egermayer, Sp. Smíchov SWP	7:47,6 min.
5. Kočí, Spartak Roudnice	8:39,6 min.

PRIMÁTORSKÉ OSMIVESLICE

1. Slavoj Vyšehrad	5:49,7 min.
2. Dukla Terezín	5:49,8 min.
3. Dukla-Spartak Nusle	5:53,9 min.
4. Slovan–Slávia Bratislava	5:57,2 min.
5. Spartak Smíchov SWP	6:01 min.

700 hrazd na Havanu

JAN A HANA VLÁČILOVI

(10) • První máj v Havaně • Budíček tlučený mačetami • Pryč s batistovskými pozůstatky • Náš pohled na Velký vůz • S tajemstvím do Prahy

Byl první máj, byl lásky čas . . . Byl první máj a vstup do toho dne byl v Havaně originální. Hrdliččin hlas slyšet nebyl, ale přesně ve 4.20 hod. projíždělo ulicemi asi pětatřicet aut plně naložených campecinos, tedy zemědělci. Hotel se pochopitelně naklonil na bok, protože všechno osazenstvo bylo v oknech. Vidělo zajímavou věc. Honzu chytila lidová tvořivost:

. . . každý jeden z nich v ruce své mačetu dřímá
a v rytmu družném s ní do korby mlátí . . .

„Že vzbudí se i stará máti!" dodal nepoeticky Luděk Pachman z druhého okna. Ovšem, všichni jsme tleskali. Bylo to příliš originální na to, aby člověk zůstal chladný.

Ten časný budíček byl zapotřebí. V pět hodin jsme totiž vyjeli jako pozvaní hosté na první májovou přehlídku pracujících. Začátek byl nesmírně přesný. Průvod zahajovali osobně Fidel Castro, Osvaldo Dorticos, Raul Castro, Che Guevara a všichni ostatní představitelé prvního svobodného státu v Americe – jak říkají tady: Cuba teritorio libre de America. Následující chvíle byly kouzelnou podívanou na desetitisíce pracujících, na desetitisíce sportovců a mládeže a v závěru na sevřené řady oddílů milicí. Všechno mělo ducha nesmírné organizovanosti. K tomu vlny nadšení jako mocný mořský příboj. Na chvíli jsme byli ve vzpomínkách doma. Jen na chvíli, protože nekonečný průvod znamenal i nekonečné mávání. Čtyři hodiny byly ruce v plné permanenci. Na ukončení průvodu promluvil Fidel. Bylo již polední vedro, teploměr vyskočil do výše jako Brumel. Fidel řečnil a slunce na něho pražilo a pražilo . . . Jeho řečnické výkony jsou obdivuhodné, stejně jako fyzická kondice. Však také cvičí každý den!

Odpoledne pak již žilo vše v rytmu pačangy. Svátek práce byl svátkem radosti. Práce . . . Za Batistova režimu měla Kuba 600 000 nezaměstnaných. Všechno nelze odstranit najednou. Postupně se již zapojilo do výroby více než 400 000 lidí. Pochopitelně, že přednost mají muži, živitelé rodin. Ženy však vidíme rovněž ve všech možných zaměstnáních. Jsou učitelkami, úřednicemi, setkáme se s nimi v obchodech, v automobilových opravnách, za volanty vozů, jsou i v zemědělství jako rovné partnerky mužů. Jisté však je, že velký počet žen vždže zadomácnost z jednoduchého důvodu – pro velký počet malých dětí. Rezervoár pracovních sil má však v nich Kuba nesmírný.

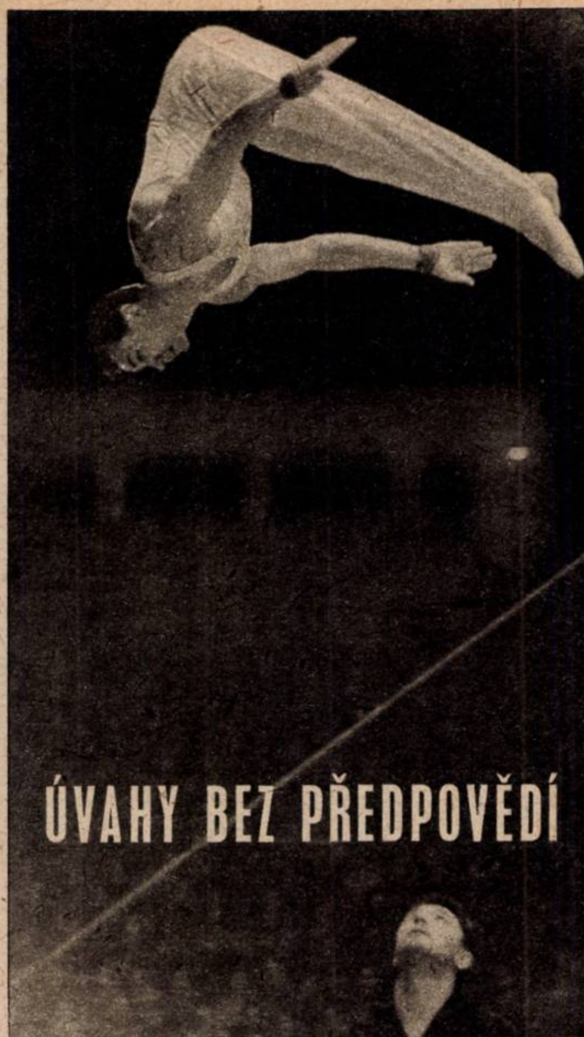
K večeru jsme si vyšli, my, všichni členové československé tělovýchovné expedice, na procházku po malekonu – po mořském molu. „Checo, checo . . ." ani jsme nevěděli jak, a ocitli jsme se v jednom z dělnických klubů. Co z toho jiného mohlo být než družba. Družba spojená se sportem na dvou pingpongových stolech. Velké utkání ČSSR–Kuba a pak vzájemná exhibice. Stanislava Makovská zkoušela všechny možné falše s míčkem – hotová kouzelnice, a Luděk Pachman utrpěl první porážku na jihoamerickém zdjezdu – na zeleném stole.

Vraceli jsme se zpátky. Člověk není tak starý, aby neměl smysl pro poezii. Milenci jsou na celém světě stejní. Jenže vždycky a všude se někdo najde, kdo umí udělat z poezie prózu. Podívá se na nebe, vidí hvězdy a začne: „Račte pohlédnout, Velký vůz se naboural, je obrácený koly vzhůru!" Postaví se z ničeho nic na ruce, a že prý se dívá na velký vůz československý. Pak začne určovat „směr severovýchod" a kreslit obrazně 10 800 kilometrů do Prahy. K tomu všemu svítí měsíc jako obrácená miska . . .

Tak jsme trochu v rozpacích a začínáme se raději zase bavit o gymnastice, o našich svěřenkách a o mistrovství světa v Praze. Nu, na první místo aspirovat nebudou, na to není ještě pomyšlení, ale přece jen trochu překvapí. Čím, to si necháme ještě pro sebe, to čtenáři Stadionu uvidí v nové pražské sportovní hale v červenci. *(Konec)*

Stanislava Makovská vedla kurs profesorů tělesné výchovy v městě Santiago de Cuba. Více než sto účastníků cvičilo denně ve starém španělském sále, který nyní slouží jako tělocvična. ▼

Rozhovor naší moskevské korespondetky LYDIE BORODINOVÉ s hlavním trenérem federace gymnastiky SSSR NIKOLAJEM POPOVEM.

Mezi čtenáři Stadionu je mnoho příznivců a přátel sportovní gymnastiky. A tento zájem je samozřejmě násoben blížícím se termínem mistrovství světa, které bude začátkem července v Praze. Proto snad nepřekvapí otázka, jaká je příprava reprezentačních celků Sovětského svazu. Je stejná jako v letech minulých?

„Především chci dodat ještě něco k vaší informaci. Československo je země se slavnou gymnastickou tradicí, země, kde snad každý občan přišel se sportovní gymnastikou do styku. Proto považuji všechny naše československé přátele za odborníky. S vědomím toho budu odpovídat na vaše otázky.

Naše příprava je skutečně jiná než kdykoli jindy, myslím třeba před olympijskými hrami v Římě. Tam jsme totiž v soutěži mužů utrpěli první porážku od Japonců. Tam se objevily naše slabiny. Tam se však objevily i slabiny našich největších soupeřů. Vystihli jsme, kde bota tlačí nás i je. Nejprve, kde tlačí Japonce: Na bradlech. Postrádali jsme u nich výšku. Jejich sestavy byly více méně „přízemní". Přechody z žerdě na žerď zcela zanikaly. Divili jsme se, že to, co Takaši Ono předváděl na jedné žerdi – srovnávám-li tak žerď bradel s hrazdou – daleko překonávalo meze možností právě na bradlech. Kritizuji tedy mu že ze země vycházejícího slunce. Ovšem – právě jejich cvičení nás vedlo k tomu, že jsme dali příkaz našim rozhodčím: výše oceňovat složité, obtížné a moderní sestavy než perfektně zacvičené staré, ale méně obtížné! Začali jsme s burcováním větší obtížnosti, vedli jsme závodníky i trenéry k větší přemýšlivosti a vynalézavosti."

S jakým úspěchem se setkala tato práce?

„Nejprve se setkala s obtížemi. V prvních větších závodech po olympijských hrách, na mistrovství Evropy v Lucembursku, zůstali naši reprezentanti za Jugoslávcem Miroslavem Cerarem. Pak jsme však již začali sklízet ovoce. Byla to tím radostnější sklizeň, že jsme úspěchů dosáhli přímo v zemi našich přemožitelů, v Japonsku. Tam jsme zvítězili jak v soutěži družstev, tak jednotlivců. Tam jsme porazili i tipy zahraničních odborníků. Znovu jsme přivezli zkušenosti a o jednu z nejdůležitějších bych se chtěl podělit s československými přáteli.

Pavel Stolbov v závěru své sestavy na hrazdě, za kterou obdržel ◀ **na květnovém mistrovství SSSR známku 9.90 b.**

SNÍMEK: B. SVĚTLANOV

Jde o doskoky z nářadí. Závěry sestav s doskoky, to byl i náš kámen úrazu. Nebyly pevné a nepomáhalo ani mohutné volání „stoj", jak jsme je zvykli slyšet od návštěvníků gymnastických závodů. Japonci tento problém vyřešili. Pokládají při doskoku nohy za sebou, nikoli vedle sebe! Tím získávají značnou stabilitu. Vždyť vlastně rozšiřují dopadovou plochu nejen do šířky, ale i do hloubky. Zatímco naši i vaši přecházejí do podřepu, oni stojí jako svíce. Japonský doskok zanechává výborný optický dojem a mnohdy může vymazat z mysli i předcházející drobné chybičky.

(Jen na okraj: Japonci podstatně zlepšili cvičení na bradlech. Vlastní slabinu tedy také odhalili.)

Teď již rovnou k našim. Dá se říci, že za pomoci trenérů si osvojili mnoho nových, obtížných prvků. V posledních měsících příprav na mistrovství světa je pozornost obrácena nejen k obtížnosti, ale i k efektnosti a lehkosti provedení. Náš plán – možná, že teď budu velmi kritický do vlastních řad – zatím ještě stoprocentně nevyšel. Ukázalo to mistrovství letos v květnu. Volné sestavy nás trochu zklamaly a zůstaly pod úrovní, kterou jsme očekávali. Tím větší bude práce v posledním měsíci před odjezdem do Prahy."

Došlo již k nominaci družstev pro mistrovství světa?

„Trochu předbíháte. O účast v družstvu neustále bojuje dvanáct mužů a stejný počet žen. Jména rád řeknu. Muži: Boris Šachlin Jurij Titov, Jurij Capenko, Viktor Leontěv, Nikolaj Miligulo, Valerij Kardemelidi, Eduard Gromov, Alb[illegible] Azarjan, Pavel Stolbov, Jurij Stojda, Viktor Lisickij a m[illegible] Arkajev. Ženy: Larysa Latyninová, Irina Pervušinová, Jelena Volčecká, Polina Astachovová, Tamara Maninová, Sofia Muratovová, Lydia Ivanovová a Taťána Ivanovová, Ludmila Pětuchová, Anna Podguskajová, Jekatěrina Tjaželová a Gruzínka Minašviliová. Jedna z nejlepších gymnastek, Tamara Ljuchinová, laboruje se zraněným kolenem a na mistrovství v Praze určitě nebude startovat."

Kdo z nich tedy pojede do Prahy?

„Odpověď dá až osmý červen, a to ještě ne zcela. V konečné přípravě zůstane osm mužů a osm žen. Všichni pojedou do Prahy a o definitivních sestavách družstev se rozhodne až těsně před mistrovstvím."

Již dnes však mají někteří gymnasté i gymnastky zaručené místo?

„Tak tedy – nedáte-li jinak . . . Náš nejlepší gymnasta Boris Šachlin je ve výborné formě, která má stále vzestupnou tendenci. O tom svědčí výsledná známka z mistrovství 114,25 b., tedy průměrná známka v povinných i volných sestavách dvanáctiboje 9,52 b. A rozhodčí byli velmi přísní! Výborný již byl i Albert Azarjan, blýskl se Pavel Stolbov. Myslím, že překvapením pro návštěvníky mistrovství světa bude třiadvacetiletý gymnasta z Kazachstanu Jurij Capenk[illegible] Jurij má přezdívku „elegán". Všechny sestavy cvičí v maxi[illegible]ním rozpětí. Jeho silnou zbraní jsou bradla, kůň našíř a prostná."

Vedle našich nejlepších žen Latýninové a Astachovové se probojovaly do družstva dvě devatenáctileté gymnastky – Jelena Volčecká z Grodna a Irina Pervuchinová z Voroněže. Volčecká má nádherný přeskok a kladinu. Pervuchinová vyrostla pod vedením trenéra Štukmana ve velmi vyrovnanou závodnici. Pro nás je jedním z radostných zjištění skutečnost, že v družstvech jsou zastoupeny nejen Moskva a Kyjev, ale i Grodno, Voroněž, Leningrad, Minsk, Alma-Ata, Doněck a Jerevan. Špičkoví závodníci tedy rostou po celém Sovětském svazu.

Co soudíte o pražském mistrovství?

Bude rozhodně dobře uspořádáno. O tom není pochyb. Jedna věc je obzvlášť zajímavá. Prvně v historii mistrovství světa i olympijských her bude cvičit naše družstvo mužů v jednom sledu společně s Japonci. Dříve cvičila silná družstva v různých směnách. Že budeme soutěžit v onom jediném sledu s Japonci, jsme rádi z několika důvodů. Zaprvé – budeme mít stejné podmínky. Zadruhé – rozhodčí budou mít možnost zcela správně a objektivně ocenit a porovnat mistrovství představitelů obou gymnastických škol – naší a japonské. Nu, a za třetí si přijdou na své i diváci. Stanou se svědky přímého souboje kandidátů na první místo. Tím ovšem nechci ostatní družstva podceňovat. V soutěži jednotlivců se boj o prvenství rozšíří. Připraveni budou Miroslav Cerar, Ital Carminucci i Číňan Ju Le-fün, který byl tak znamenitý při mezinárodních závodech v Kyjevě. V soutěži žen není rozhodně bez šancí Věra Čáslavská a v soutěži družstev žen čekáme velké klání mezi naším a československým.

Myslím však, že vyhraje . . . ten nejlepší.

A kdo je nejlepší? . . . Na to odpoví závěrečný ceremoniál v Praze!"

VYBROUSÍME Z NICH HOKEJISTY?

Hovoří-li se o brněnské hokejové základně, zdůrazňuje se její speciální postavení mezi základnami jiných sportů. Právem. Zatímco v jiných sportech dosahujeme se svěřenci již nyní špičkových výkonů, alespoň úměrných věku, a vrchnolnou formu časujeme na termín významného světového klání (OH v Tokiu), naši chlapci mají prodlouženější perspektivy. Sdružujeme 10–15leté z pěti školních ročníků. To znamená, že jejich vrcholný výkon se objeví, až žáci hokejovou základnu opustí a budou hrát v některém oddíle. Jediným srovnáním a kontrolným bodem jsou zápasy s jejich vrstevníky. Nejde nám jen o to, aby znali blafáky, hokejové postavení ve hře, ale abychom v nich pěstovali také vysoké duševní a morální kvality, vůli a lásku ke sportu. Zde mnoho záleží na zkušeném oku trenérského sboru, zda jsme přijali opravdu nejlepší chlapce města.

Neděláme si představu, že každý ze základny mládeže oblékne časem dres státního reprezentanta. Mnozí možná nebudou hájit ani krajské barvy. Vyhlašovat nereálný optimální cíl nehodláme. Určitě to však bude vždy tolik nováčků ligových celků, kolik sportovně vysloužilých sestupuje z reprezentačních výšin. Ostatně – dnes se u nás věnuje hokejové budoucnosti taková péče, že musejí automaticky, zákonitě vyrůstat noví výborní hráči. Musí nám jít však o to, aby vývoj talentovaných byl usměrňován všestrannou odbornou péčí.

Trenérský sbor vzorové základny mládeže ledního hokeje v Brně již napsal dost o práci, o metodách výchovy, o svých úkolech a cílech. Dostal jsem od redakce Stadionu úkol říci o nedostatcích prvého roku, i co budeme podnikat v dalším, opraveném vydání. Odpověď je poměrně jednoduchá: totéž, jenže stále dokonaleji. Neodeženeme ani méně nadané, pokud mají nezměrnou touhu po hokeji. Budou z nich časem alespoň perfektně bruslící rozhodčí, trenéři a vedoucí oddílů, kteří jsou mentalitě hráčů co nejblíže. Na toulkách v přírodě se snažíme podporovat nadšení chlapců, aby nikdy z této stezky nezběhli. Hokeji tím určitě pomůžeme, zvláště když ani drobet neslevíme z cíle – vychovat špičkové hráče.

Nic u nás není stálé. Hledíme domýšlet, co se na prvý pohled zdá již konstantní. Víme, že chlapcům musíme dát nejlepší podmínky s r o z u m e m. Budou chodit na nejlepší ligová i mezistátní utkání, avšak nemine je ani úprava ledové plochy. Mohou si vyzkoušet nejmodernější výstroj, ale neuškodí jim, ucítí-li tíhu hole a kotouče v holé ruce, případně chytnou-li puk do holeně. Alespoň budou připraveni na pozdější opravdové bodyčeky soupeřů, které jimi hned tak snadno neotřesou. Nemusíme jim přednášet o nezbytné nutnosti důsledného bránění, o chytání kotouče na tělo, o používání signálů. Stačí, když i nyní jim vymyslíme takové cviky a hry, které to všechno obsahují. Odchází-li ligový hráč z ledu natrvalo, přizná, že za patnáctiletou hokejovou éru žil především z toho, co se naučil jako žák a v dorostu.

V mnohém nám pomáhá škola a tělovýchovné jednoty. Debatujeme s nimi a na jejich práci stavíme. V našich hodinách nezačínáme od píky, to nejzákladnější se probralo ve školní tělesné výchově, zaměřené občas podle našeho přání. Můžeme jít s látkou dále, alespoň neotupíme zájem kluků.

Je samozřejmé, že hokejista nemůže být jen hokejistou, ale musí být všestranným sportovcem. V naší vzorové základně stavíme na lehké atletice. Je v ní obratnost, rychlost, vytrvalost i síla. I pružnost a elegance. Kdo přeskočí 170 centimetrů, stovku jde k jedenácti vteřinám, kouli pošle ke dvanácti metrům, tomu může trenér národního hokejového mužstva klást nejobtížnější úkoly. Proto už v raném mládí našich svěřenců užíváme lehkoatletických disciplín jako kontrolních i směrných bodů. Zvyšujeme také náročnost. Normy odznaku PPOV musí každý žák splnit napoprvé a výkony neustále zvyšovat. Jinak by atletické rozcvičky, hodiny sportovní gymnastiky, přespolní běhy, vyběhávání svahů a hodiny teorie byly opravdu zbytečné.

V našich tréninkových srazech nelpíme jen na individuálním výcviku žáka. Jdeme dále: ke cvikům ve dvojicích, v trojkách, v celých pětkách. Rozhoduje nálada všech. Učíme je žít kolektivně, společně snášet obtíže a dělit se o radost. Pokud jdeme na hřiště, tak raději za město, do nějaké vesničky, aby nezevšednělo tréninkové prostředí. Z lesů se vracíme často s baterkami, protože jsme fušovali do sportu horolezcům, hájili a dobývali pevnosti, opékali špekáčky. Až pojedeme na dvoutýdenní táboření, naplánujeme co nejskromnější podmínky a jejich úsměvné překonávání.

Opravdu, nebudeme vymýšlet nic olbřímího. Nezapomeneme ani, že jsou to kluci, kteří ještě rostou. Neopomíjíme ani okolnost, že jsme vzoroví, trošku tedy experimentátoři, o to však je to úkol odpovědnější. A pak – chceme táhnout příkladem ostatní.

Zasloužilý mistr sportu
SLAVOMÍR BARTOŇ,
vedoucí vzorové hokejové základny v Brně

SNÍMKY JOSEFA PILMANNA

1 Odvážně, ale rozumně! Dokud je čeho se chytit.

2 Kamarád v roli tělocvičné kozy. A živá, dvounohá koza ať třeba neposlušně poskočí.

3 Tady je míč – a teď všechno pro jeho uchopení. A když někdo zůstane dole pod těly kamarádů, ať nekňučí! Na ledě to bude někdy ještě horší.

4 Tady jsou stromy, my pod nimi. Než řeknu švec, nebo raději něco delšího, ať zde stromy stojí, ale my pod nimi ne!

1. června – MEZINÁRODNÍ DEN DĚTÍ

POSEDMÉ

Mistrovství světa v kopané středem pozornosti ve všech zemích • Naši fotbalisté popáté na vrcholné fotbalové přehlídce • Již samotná účast znamená příslušnost k světové fotbalové špičce • Vyjdou favorité – jako už tradičně – opět naprázdno?

Fotbalový svět opět žije v horečce. V dalekém Chile v Jižní Americe bojují v těchto dnech fotbalisté šestnácti zemí o titul nejvyšší, o titul mistrů světa. Už posedmé dochází ke světovému šampionátu, potřetí už na „horké" jihoamerické půdě. Mezi posledních šestnáct mužstev se opětně probojovali i naši fotbalisté – a to už je pěkný úspěch. Připočteme-li k tomu jejich účast na dosavadních čtyřech mistrovstvích – letos hrajeme na MS popáté! – pak to svědčí o dobrém zvuku i úrovni československé kopané.

Protože jsme si vědomi, že jsou země, kde se v současné době hraje lepší kopaná, neukájíme se přehnanými představami, že by naše mužstvo patřilo k favoritům. I když dosavadní zkušenosti ze světových šampionátů říkají, že nemusí zvítězit vždy ten fotbalově nejlepší, že svou roli zde hraje spousta faktorů, předem nepočítáme s tím, že bychom se stali na čtyři roky držiteli zlatého Rimetova poháru.

Všude se u nás mnoho diskutovalo o složení reprezentačního mužstva. Někteří z reprezentantů, kteří ještě loni podávali v národním dresu dobré výkony, z nominace vypadli (Kučera – zranění, Hledík – distanc), dlouho se jednalo o to, zda pojede Kvašňák s nedoléčeným zraněním, anebo zda ho zastoupí ve funkci staženého útočníka Molnár nebo v dobré formě hrající Borovička. Kolik hlav, tolik názorů. Byla-li stanovena zásada, že do Chile odjede jen osmnáct hráčů, pak vzhledem k pojetí hry našeho národního mužstva zůstává názor, že osmnáctka, jež po přípravných zápasech v Itálii do Chile nakonec odjela, je momentálně – snad až na dvě sporné výjimky – nejlepší výběr našich předních fotbalistů. Ostatně je o našich hráčích velmi dobře známo, že se vždycky v důležitém utkání dovedli vypnout k nejlepším výkonům, o čemž svědčí nejlépe právě poslední léta. Vzpomeňme říjnového utkání v Bruselu. Prohrávali v rozhodujícím utkání se Skoty 0:1, pak 1:2, a přece nakonec po vítězství jsme v Chile my a ne v současné době nejlepší mužstvo Albionu. V Bruselu bylo mnoho světových odborníků, milióny diváků vidělo toto utkání na obrazovkách televizorů – a všichni se shodli na jednom: Československo hraje velmi dobrou, „houževnatou" kopanou, bojovnost hráčů je příkladná!

Dnes už víme, jak dopadlo utkání ČSSR–Španělsko. Zda se už v tomto zápase rozhodlo o tom, kdo bude vedle favorizované Brazílie postupovat ze skupiny ve Viña del Maru, to se ještě neví. Dokud neskončí poslední utkání ve skupině, stále je zde možnost, aby postoupilo do dalších bojů každé z těch čtyř mužstev. V době, kdy náš čtenář dostává do rukou toto číslo Stadionu, už ví, jak dopadlo utkání našich reprezentantů se Španěly, možná, že už zná i výsledek zápasu s Brazílií. Prostě – sedmé mistrovství světa v kopané je v plném proudu. Zbývá si přát, aby vítěz představoval kolektiv po všech stránkách nejlepší, aby se bojovalo čestně a mužně, aby sedmý světový šampionát v Chile byl skutečnou přehlídkou krásy a dramatičnosti nejpopulárnějšího sportu na světě!

Jeden z nejlepších světových záložníků Josef Masopust.

Nastupují mistři světa Brazilci. Vede je kapitán Zito, za nim jsou brankář Gilmar a obránce Mauro . . .

PŘEDNÍ HRÁČI MEXICKÉ KOPANÉ

Čtyřka z mistrovského celku Gaudalajara: brankář Jaime Gómez (nahoře) a trojice obránců (zleva) Arturo Chaires, Guillermo Sepúlveda a José Villegas.

SNÍMKY: J. PILMANN, A GAZETA ESPORTIVA a MAXICO PRESSELECTION

Nahoře: Nejlepší mexický záložník Salvador Farfán z klubu Atlante. – Uprostřed: Nejlepší křídelní útočník Mexika Alfredo del Aguilla z Tolucy. – Dole: Pravá spojka Salvator Reyes z Guadalajary.
◄

V KOPANÉ O POCTU NEJVYŠŠÍ!

Skvělý brazilský křídelni útočník Garrincha prochází zadními řadami Walesanů.

ŠEST MISTROVSTVÍ SVĚTA

I. – Uruguay 1930

1. *Uruguay*
2. *Argentina*
3.–4. *Jugoslávie*
USA

II. – Itálie 1934

1. *Itálie*
2. *Československo*
3. *Německo*
4. *Rakousko*

III. – Francie 1938

1. *Itálie*
2. *Maďarsko*
3. *Brazílie*
4. *Švédsko*

IV. – Brazílie 1950

1. *Uruguay*
2. *Brazílie*
3. *Švédsko*
4. *Španělsko*

V. – Švýcarsko 1954

1. *NSR*
2. *Maďarsko*
3. *Rakousko*
4. *Uruguay*

VI. – Švédsko 1958

1. *Brazílie*
2. *Švédsko*
3. *Francie*
4. *NSR*

V dolejší tabulce jsou bodově hodnoceny země, které zasáhly do závěrečných bojů dosavadních šesti světových šampionátů. Za první místo je 10 bodů, za účast ve finále 7 bodů, třetí místo je hodnoceno pěti body, čtvrté třemi, a konečně mužstva, která se probojovala do čtvrtfinále, dostávají po bodu.

1.	*Brazílie*	*24*
2.	*Uruguay*	*23*
3.	*Itálie*	*21*
4.	*Švédsko*	*16*
5.	*Maďarsko*	*15*
6.	*NSR*	*13*
7.–8.	*ČSSR*	*8*
	Rakousko	*8*
9.–10.	*Argentina*	*7*
	Jugoslávie	*7*
11.	*Francie*	*6*
12.	*Německo*	*5*
13.–14.	*USA*	*4*
	Španělsko	*4*
15.	*Švýcarsko*	*3*
16.	*Anglie*	*2*

Rumunsko, Paraguay, Kuba, Bolívie, Chile, SSSR, Wales a Severní Irsko se probojovaly vždy jednou do čtvrtfinále a získaly po bodu.

HVĚZDY BRAZILSKÉ KOPANÉ

PELÉ

ZAGALO

AMARILDO

PEPE

Program VII. MS v Chile

Skupina A – Arica	Skupina B – Santiago
Uruguay	**Chile**
Kolumbie	**Švýcarsko**
SSSR	**NSR**
Jugoslávie	**Itálie**
30. května: Uruguay–Kolumbie	**30. května:** Chile–Švýcarsko
31. května: SSSR–Jugoslávie	**31. května:** NSR–Itálie
2. června: Uruguay–Jugoslávie	**2. června:** Chile–Itálie
3. června: Kolumbie–SSSR	**3. června:** NSR–Švýcarsko
6. června: Uruguay–SSSR	**6. června:** Chile–NSR
7. června: Kolumbie–Jugoslávie	**7. června:** Švýcarsko–Itálie

Čtvrtfinálová utkání – 10. června:

ARICA: vítěz skupiny A – druhý ze skupiny B
SANTIAGO: vítěz skupiny B – druhý ze skupiny A

Skupina C – Viña del Mar	Skupina D – Rancagua
Brazílie	**Argentina**
Mexiko	**Bulharsko**
Španělsko	**Maďarsko**
ČSSR	**Anglie**
30. května: Brazílie–Mexiko	**30. května:** Argentina–Bulharsko
31. května: Španělsko–ČSSR	**31. května:** Maďarsko–Anglie
2. června: Brazílie–ČSSR	**2. června:** Argentina–Anglie
3. června: Mexiko–Španělsko	**3. června:** Bulharsko–Maďarsko
6. června: Brazílie–Španělsko	**6. června:** Argentina–Maďarsko
7. června: Mexiko–ČSSR	**7. června:** Bulharsko–Anglie

Čtvrtfinálová utkání – 10. června:

VINA DEL MAR: vítěz skupiny C – druhý ze skupiny D
RANCAGUA: vítěz skupiny D – druhý ze skupiny C

Semifinálová utkání – 13. června:

VINA DEL MAR: vítěz z Aricy – vítěz z Viña del Maru
SANTIAGO: vítěz z Rancaguy – vítěz ze Santiaga

O třetí místo – 16. června:

SANTIAGO: poražení z Viña del Maru a ze Santiaga

Finále – 17. června:

SANTIAGO: vítězové z Viña del Maru a ze Santiaga

ČESKOSLOVENSKO

Brankáři Viliam Schroif a Pavel Kouba. **Obránci** Jan Lála, Ján Popluhár, Ladislav Novák a Jiří Tichý. **Záložníci** Svatopluk Pluskal, Josef Masopust a Titus Buberník. **Útočníci** Jozef Štibrányi, Tomáš Pospíchal, Adolf Scherer, Josef Kadraba, Pavol Molnár, Andrej Kvašňák, Jozef Adamec, Josef Jelínek a Václav Mašek. – Dvaadvacítku hráčů doplňuji brankář František Schmucker, obránce Jozef Bomba, záložník Vladimír Kos a útočník Jaroslav Borovička.

MEXIKO

Brankáři Carbajal, Mota a Gómez. **Obránci a záložníci** Chaires, Sepúlveda, del Muro, Romero, Villegas, Jauregui, Cardenas, Farfan, Najera a Ruvalcaba. **Útočníci** del Aguilla, Diaz, Reyes, Hernandez, Velarda, Ortiz, Jasso, Baeza a Lara.

POSEDMÉ V KOPANÉ O POCTU NEJVYŠŠÍ!

Tak tohle je Útulek v Zelene dolině, kde jsou dnes domovem naši fotbalisté. Klidné misto v zeleni stromu.

Vpředu je stadión Sauzalito, vpravo Viña del Mar a docela vzadu, při zátoce Tichého oceánu, se rozkládá dvousettisicové Valparaiso.

Přistav, doly, letecký pohled na stadión – a pak už jen bezútěšná poušť. To je Arica.

ARICA
CHILE
VIÑADELMAR
SANTIAGO
RANCAGUA

CAMPEONATO MUNDIAL DE FUTBOL
COPA JULES RIMET • CHILE • 1962

POD VRCHOLKY AND

Pokračování ze str. 6–7

Aconcagua, Ampato, Tocorpuri, Cerro del Mercedario. To jsou nejvyšši vrcholky And a vůbec největši štity celé americké pevniny. Shlížejí svými sněhovými kopulemi ze sedmitisicových výšek dolů k Tichému oceánu přes tu maličkou zemi, natáhlou do nedozirných dálek, od samotného Peru až k Ohňové zemi.

Chile. Země, o které se dnes všude mluvi. Chile a kopaná! Země velkého bohatstvi a lidské bídy. Země protikladů. A tam, ve čtyřech městech, bojuji na stadiónech o světové prvenstvi nejlepši fotbalisté světa.

Chile se rozkládá při pobřeži Tichého oceánu v délce 4270 km, a protože jeho rozloha nečini ani tři čtvrtiny milionu čtverečních kilometrů, je to taková „jitrnice“. Sedm a pul miliónu obyvatel se živí většinou zemědělskou praci, v předhůři And se pasou statisícová stáda dobytka. Na druhé straně je však Chile bohatou zásobárnou surovin. Ledek a měď, nafta, železité rudy a vzácné kovy, zlatem a platinou počinaje, wolframem a uranem konče. Rudný průmysl je však většinou v rukou zahraničních monopolů, nejvíce akcií dolů na ledek a měď maji – jako všude v Jižní Americe – Američané. Proto je tato na nerosty bohatá země dosti chudou. Hlavně na vesnicích žiji lidé za stísněných poměrů.

Hlavnim městem je Santiago de Chile, dopravni tepnou celé země je přístav Valparaiso. Miliónové Santiago je pochopitelně největšim městem země; tato metropole má však střed jako dlaň. Snad na jednom čtverečním kilometru středu města je vměstnáno vše, od vládních budov až po desítky nočních podniků. To ostatni jsou periferní chatrče, dřevěné domy a domy z hliny. A nad tim vším dominuje se svými čtyřmi tisíci metry Cumba, v létě v zimě s věčně pocukrovaným vrcholkem.

Nás nejvice zajímá Viña del Mar. Nejkrásnější lázně na celém pobřeží Tichého oceánu, počitaje vto nejen Jižni, ale i Středni a Severni Ameriku.

Perla Pacifiku!

Devadesátititisicové lázeňské město plné výstavných hotelů, vil, zámečku a se světoznámým kasinem. Místo odpočinku chilských presidentů a domácí i zahraniční smetánky. Město parků a pláži, město, jehož hlavni a nejkrásnější třída se nazývá od roku 1942 – Lidice.

V jednom z městských parků, v „El Tranque“, přímo u klidné zátoky moře je vystavěn stadión Sauzalito. A tam hraji naši fotbalisté. Se Španěly (kteří se zde citi jako doma, protože se v Chile mluvi španělsky), s Brazilci a s Mexičany. Bydli v malé odpočinkové haciendě bankovních úředníků z Valparaisa (s Viña del Marem tvoří tento světový přístav prakticky jedno město) – nazvané Refugio en Quebrada Verde. Doslovný překlad – Útulek v Zelené dolině. Krásné místo, klidné místo. I ve Viña del Maru a ve Valparaisu je klidno. V Chile je totiž nyni podzim, teploty se pohybuji něco nad deseti stupni Celsia, na koupání je zima. Lazeňská sezóna – samozřejmě s provozem ve světoznámém kasinu – začíná až v září a končí v polovině března, na počátku chilského podzimu.

Rancagua leží jižně od Santiaga a je střediskem hutního průmyslu, hlavně měďného. Nejexotičtějším místem, v němž se hraje skupina světového šampionátu, je Arica, hutni středisko s doly na zlato a měď, jeden z důležitých přístavů na severu země, v subtropickém pásmu. Město ležíci v poušti, město volného obchodu, kde se v přístavu neplati žádné clo, a proto se zde hemži pašeráci a pochybni obchodnici z celé Ameriky.

Čtyři města – Santiago, Viña del Mar, Arica a Rancagua – poutají dnes na sebe pozornost. Odtud se denně rozlétaji zprávy o výsledcích, o výkonech šestnácti reprezentačních mužstev a jejich vynikajících hráčů. A s fotbalem se celý svět dovídá o zemi ledku, vina, zlata a mědi, o zemi, kde téměř čtvrtina obyvatel je negramotných, ale která dala světové kultuře básníka Pablo Nerudu, o zemi chudých pastevců a velkých boháčů, o zemi, kde náboženstvi ještě zatemňuje mysli lidi a kde „demokracie“ postavila komunistickou stranu mimo zákon – ale i o zemi pohostinných lidí, kteří určitě vytvoři světovému šampionátu patřičnou atmosféru.

Zdar světovému mistrovstvi v kopané, hodně úspěchu pořadatelům v Chile!

VÁCLAV FOLPRECHT

Necelých 90 km na jih od Santiaga leži šedesátititisicová Rancagua, hlavni město provincie O'Higgins. Středisko největšich dolů na měď. Snímky ukazuji pohledy na městský stadión (pro 25 000 diváků) a na prostředí měděných amerických dolu, ležici přímo na úpatí měděné hory El Teniente (Důstojník).

Dynamo Praha brání.

Odbíjená má vrásky

(ROZMLOUVÁME S TRENÉRY ODBÍJENÉ)

Snad nevadí, začne-li rozhovor o utkání, které drtivá většina čtenářů neviděla: Potrubí – Lokomotiva. A kdo viděl, liboval si, že v tom volejbalovém boji si přišly na své nervy i oči. A chytrá odbíjená to prý byla. Jenže se samotnou chytrostí nelze vystačit . . .

BROŽ: Tohle utkání bych charakterizoval jinak. Mělo jediného mimořádně chytrého hráče, Šašinku, jinak to byly pokusy o silovou hru, která nám nevyhovuje. V šedesáti procentech takzvaně chytrých akcí, kde se chtěli soupeři navzájem zalévat, šlo o ctnost z nouze. Smečař má strach, že opět neprobije bloky, proto se pokouší o ulívku.

KYNDR: Hráči – a ostatně i děvčata – jsou si vědomi situace: nejsou razantní bijci.

To jsme u známých stesků: Nemáme hráče typu Bugajenkova, Česnokova, Rutkowského, Tatára. A proč nemáme?

BROŽ: Klidně tuto otázku prodloužím – a proč má například dost vysokých hráčů košíková? Basketbalisté si totiž našli 200 dlouhánů, kteří vypadali na příští pivotmany, hleděli si jich a jejich snaha se už příznivě projevuje.

KYNDR: V tomto směru je odbíjená pozadu. Pokud nemáme mrakobijce, jakými byli Tesař a Láznička, je to opravdu především proto, že nemáme vysoké hráče.

Nerad bych zabrousil až do sociologie, ale myslím, že v tom není jenom délka chlapa. Snad také od malička se více a všestranněji pracovalo i sportovalo. Bývalo dost tvrdých chlapů, samozřejmě i menších postav.

BROŽ: Dnes ovšem hráč uzrává daleko později, protože do stoprocent musí volejbalista mít více předností. Kdysi to byli 20letí, dnes má hotový hráč 26–27 let. To je doba, kdy se žení a od sportu začínají odpoutávat.

Jenže tyhle problémy mají přece také jinde! Určitě také v Sovětském svazu.

KYNDR: Mají však větší výběr. Maďaři nebo Poláci mají čestnou výjimku. Bylo to kdysi obráceně a v příštích letech se může zase objevit nějaký Schwarzkopf, Láznička nebo Tesař.

BROŽ: To není jen problém výběru. Také toho, jak se špičkovým hráčům věnovat.

KYNDR: Reprezentanti jsou odkázáni na péči nebo nezájem oddílu. Trenér Polek Mazur přiznává jednou tak velké časové možnosti tréninku, než máme my. A co teprve Jakušev! Japonky trénují tři hodiny denně. Říkal nám to Hirofumi Taimetsu, který je vede soustavně již deset let.

A naši?

KYNDR: Z družstev žen Tatran Střešovice a Valašské Meziříčí trénují třikrát týdně dvě a půl hodiny. Ostatní oddíly ještě méně.

BROŽ: Národní mužstvo se loni sešlo na 12 dnů, ve kterých byla dvě kontrolní soustředění. V nich nebylo pomyšlení na sehrávání a probírání taktiky. Před loňským jubilejním turnajem jsme byli pohromadě jen pět dní. A ne všichni. Také oddílovému tréninku vadí často dvousměnný provoz.

Abych už byl s vámi zajedno pesimistický, znamená to, že se žije z podstaty. Noví hráči se nemohou vypracovat k potřebné dokonalosti . . .

KYNDR: V národním družstvu se může obsadit 16 míst. Schopných hráček mám teď však jen 14, a když se Moravcová a Benešová chystají na úděl maminek, zůstane jich 1[illegible] Ale i tak není situace špatná. Objevily se dlouhánky. Bendeová v Bratislavě, Svatušková v Ústí nad Labem a Derflová v Prostějově. Jenže v lize, kde se mají pořádně otlouci, hrají teprve rok.

BROŽ: U mužů se ukazují dobře Kop a Kovařík, kteři přecházejí z juniorů do prvého mužstva. Snad to budou také Pospíšil, Perušič a Smolka. Zatím jsou však měkcí. Kdybych měl hledět jen na postavu, pak Sokol a Vrtěl.

KYNDR: Stejně neuznávám prudkou výměnu v družstvu. Na náhlé omlazení se ne-

Ladislav Synovec z Lokomotivy Praha, vedoucího oddílu v lize.

jednou doplatilo. Jsem pro pozvolné prolínání mladých s vysloužilými. Schválně neříkám – se starými. Obadálkové je 38 let a hraje stále mimořádně dobře. Důležité je, aby už v oddílech se nebáli dávat mladým příležitost.

Jistě, jenže nějaký impuls musí vyjít ze sekce, od vás trenérů. Máte vůbec nějaká měřítka, co musí hráč umět, abyste si ho všimli? Sledujete nadějné, ale ještě ne docela hotové jedince?

KYNDR: Máme takzvané normy, tělesné a technické. Kdo připadá v úvahu pro juniory a dospělé. Jak ve fyzické připravenosti, tak také jak je na tom třeba s výskokem, se švihovou silou atd.

BROŽ: Bylo by dobré sledovat jednotlivé typy hráčů, my však jsme dobrovolní pracovníci. Takové časové možnosti nejsou. Kyndr učí na vysoké škole, já pracuji s bagrem.

...neři Antonín Kyndr (vlevo) a zasloužilý mistr sportu Josef Brož.

Abychom však přišli na momentální stav. Tohle všechno, i kdybychom to vyřešili, nemůže mít podstatný vliv na úspěch nebo nezdar při říjnovém mistrovství světa v Moskvě. Máte vůbec zprávy o síle soupeřů?

BROŽ: Ne. Snad až v Helsinkách na Festivalu něco uvidíme. Tam přijedou národní mužstva SSSR, Rumunska, Polska a ČSSR.

KYNDR: Ale i tak je jasné (do Helsink jedou dorostenky), že naše ženy budou v Moskvě až za Sovětským svazem a Japonskem. Otázka je, zda třetí, nebo až čtvrté za Polkami.

BROŽ: K umístění mužů se nevyjádřím. V zimě se ledacos příznivě rýsovalo, teď se vytrácí i nadšení. Obnovíme společné tréninky, samozřejmě jen reprezentantů z Prahy.

Postavíte-li v kopané jedenáct vynikajících fotbalistů, na hřišti se najdou. Copak je nezbytné hrát spolu v odbíjené dlouho?

BROŽ: Za dob, kdy se hrál volejbal ve dvojicích, to bylo jednoduché. Kdybych měl smečaře-zabijáky, také by to nebylo nutné. Ostatně dva týdny na sehrání družstva stačí. Jenže já je potřebuji připravit na to, co snimi chci hrát a co v oddíle nedělají! Vzhledem k tomu, že nemáme výborné smečaře, musíme hrát něco jiného, progresívního. To je nutné se naučit a zažít. Nehrát stereotypně. Umět ze soupeřova podání přesně nahrát. Přihrát hned vrchem a ne bagrovat.

Přihrávky Japonců nejsou také přesné, míč se snaží jen zvednout; především bagrem.

BROŽ: Pokud jsou hráči, kteří smečují ze všeho, tak ano. Při našich možnostech nemůže jít jen o zachráněný míč, ale o důmyslné nahrání některému ze tří u sítě.

Proti zahraniční silové odbíjené nám zatím chybí vysoký výskok, rychlejší švih paže. Nahrávka z jednoho okraje na druhý. A co podání?

KYNDR: Ukazuje se, že kdysi obávaný tvrdý eston je na ústupu. Hrozbou se staly „plachťáky". Prudkost úderu a rotace ovlivňují křivku letu míče. Japonci ovládají šest druhů podání.

Někdy si nelze poroučet: vyber jak vyber. Je nutné používat stejných zbraní jako soupeř. Střídat podání s různými křivkami letu, jednou prudký, jindy pomalý servis. Stavět na překvapivosti. A nedat se překvapit. Muži na tohle všechno mají nervy. U žen je to horší. Zkazí dva tři míče a už se bezradně dívají na trenéra . . .

KYNDR: Ano. Muži jsou v tomto směru samostatnější.

BROŽ: S tím chytáním vyber jak vyber nesouhlasím. U podání. U smečů ano.

Dá se ještě vůbec něco do mistrovství světa zlepšit?

BROŽ: Určitě. Jedině tato možnost trošku uklidňuje. Vrcholná odbíjená vyžaduje fyzickou zdatnost a s tou to není u nás špatné. Musíme však hrát, zlepšit kombinaci útoku a aby při obraně o sobě hráči věděli.

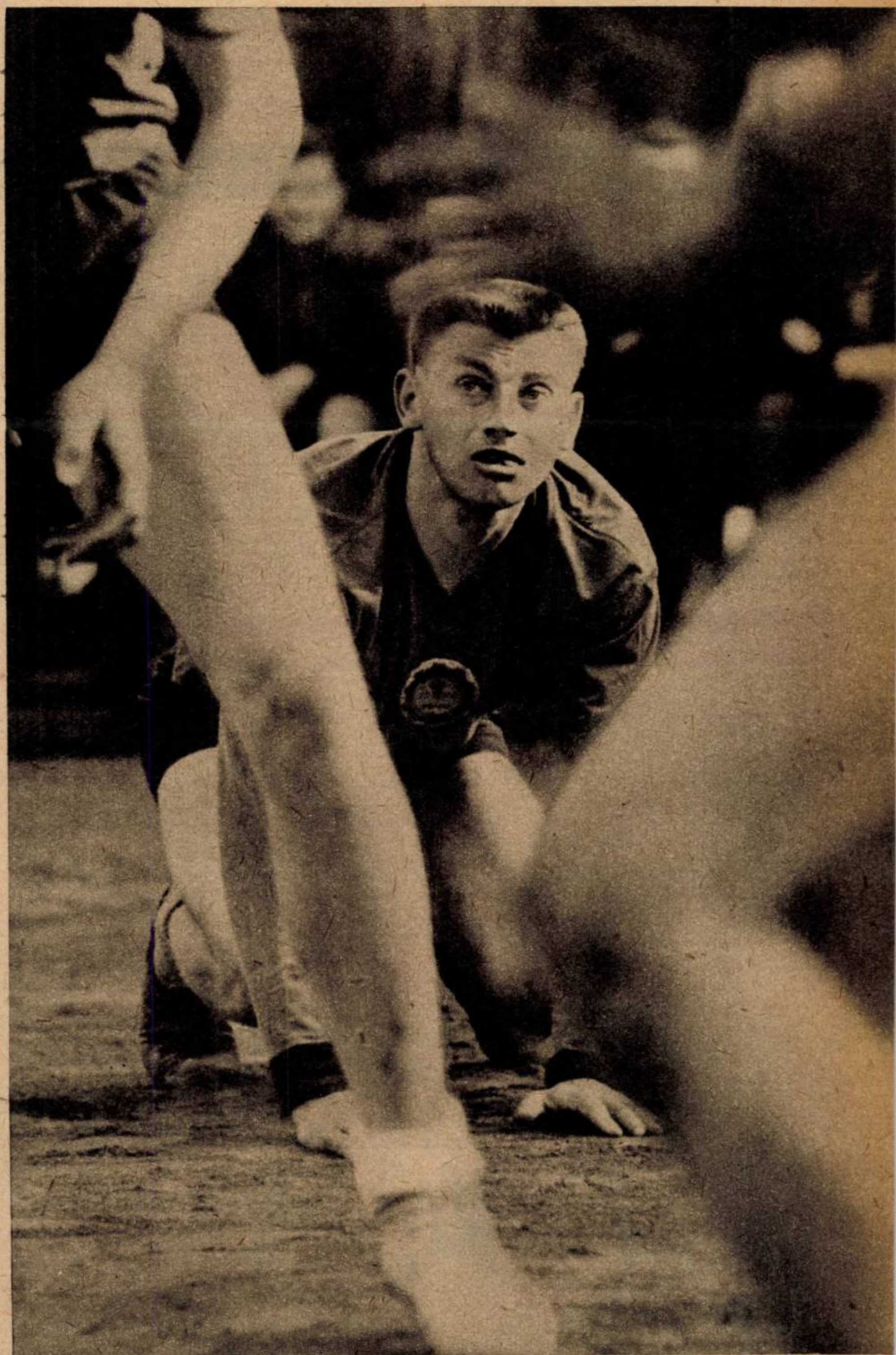
KYNDR: Umět pohotově využít soupeřových chyb a vlastních předností. Co se má plnit na hřišti podle trenérova příkazu a co se plní, to často není shodné. Za to mohou nervy.

O tom bychom mohli hovořit do pozítří. To jsme u psychické lability hráčů. A současně u uvědomělé tréninkové činnosti, u bojového ducha a odpovědnosti. Nepřehnané odpovědnosti. V rozhovoru jsme se dívali na současnou situaci realisticky. Dělejme všechno pro vyšší úroveň naší odbíjené. Nejbližších měsíců i příštích let!

Rozmlouval JAN POLEŠOVSKÝ

Ladislav Toman podává v národním mužstvu poctivý výkon.

Václav Kříž ze Spartaku Potrubí, reprezentant ČSSR.

SNÍMKY: A. BAHENSKÝ a J. SKÁLA

JIŘÍ HOLUB • proč jsem přestoupil • proč jsem přestoupil • proč jsem přestoupil • proč jsem přestoupil

Byl jsem v ten večer veselý. Už to vlastně ani večer nebyl. Bila jedna s půlnocí a já pochodoval domů. V duchu jsem si všechno opakoval. Já, já toho chlapa zmlátil, rozdrtil, rozmačkal, zničil! Jak se svíjel, jak hledal protitah, jak už vůbec nemohl, jak se potil . . . Taková věc se stane jednou za život. Mít tak komu se svěřit. Říct: Já, Josef Misterka, nastávající mister!

Ani jsem nehledal klíče. Blokové středisko ještě nemáme, ať si správcová přivydělá. Ať je živa z mé radosti.

Zvonek zněl tichem andělsky. Nevím, proč jsem k tomu přidal ještě jednu andělskou hudbu. Friml, to je moje. Oslí serenáda. Broukal jsem si a někdo mi poklepal na rameno. Otočil jsem se. Vocetka z druhého patra. Podíval se na mne spiklenecky a spustil: „. . . tak jaké to bylo!?"

Konečně! Našel jsem oběť. Šeptal jsem jako Kukulín do staré vrby. O tom, kam mne neustále vrhal proud myšlenek: „Báječné. Představte si, byl jsem na tahu s dámou . . ."

„S černou nebo platinovou!" přerušil tok mé řeči a mrkl na mne zasvěceně, dokonce znalecky.

„S bílou, příteli, s bílou. A s nejkrásnější ze všech. S královnou milovanou!"

„Vida, vida, s albínkou. Albínku znám. Tu tak dostat do péče. Pamatuji se, pane, na Oldřicha. No, ten ji nachytal na koně."

Kdo by to řekl! Zná Oldřicha Durase. Jeho variantu s dámou a koněm. „Kdepak koně, to je zastaralé! Tahle varianta se nenosí. Já s ní manévroval jinak!"

„Počkat," škytl, „tohle mi není

jasné, račte znovu . . . Zdá se mi to kapánek složité."

„Naopak, příteli, velmi jasné. Podívejte se. Stála na krajním poli. Tady byl sedlák. Já ji narafičil. On se nedíval vpravo ani vlevo. Líbila se mu. Zaměřil na ni plně pozornost. Dal mi koně a mávl rukou. Dáma ho příliš vábila. Vrhl se na ni jako zběsilý a odhalil si střed . . ."

Nedopověděl jsem. Za dveřmi bylo slyšet ránu. Naslouchající správcová omdlela. Proč, bylo mi záhadou. Odnesli jsme ji, vzkřísili. Vocetkovi ruku podala. Mně ne. A to jsem jí, prosím, nechal na stole za otevření pětikorunu. Celou pětikorunu! Ze samé radosti, že budu reprezentovat náš šachový oddíl ve vrcholné soutěži. Vybojoval jsem si účast v družstvu. A jak vybojoval!

V oddílu si však přede mnou odplivují; hovoří o zvrhlíku. Už konečně vím, proč. Dostali podobný anonym jako moje žena:

. . . divým se, že žijete s takovým gangstérem, který vodí žencký a nabízí je na venkově. Jednoho neuvědomělýho rolníka připravil kůli va nim vo koně. Eště se přitom na ně koukal. Neví roupama a penězma co dělat, neboť správcové dal majland za votevření. S takovým zhejralcem žijete! Vo takovýho bysem nestála. Divým se . . .

Já, putička, přestoupil do oddílu lukostřelců. Proč? Ještě se ptejte!

GUSTAV VLK • košík na hubu • košík na hubu • košík na hubu • košík na hubu • košík na hubu • košík na hubu

To je fakt, pomalu bude člověk z petřínské hvězdárny počítat na Měsíci fialky, ale do vlastní huby si mnohdy nevidí. Nejsem mravokárce, sám jsem si párkrát také cintnul na kravatu, ale přece jen, co je moc, to je moc.

Stáli jsme na nábřeží před kinem Vesmír v Trutnově a dívali se na rozběsněnou Úpu. Ta celý rok nijak nepospíchá, ale aprílové sluníčko máklo a sněhová duchna Krkonoš se tudy valila jak splašená. Řeka, plná vln, peřejí, peřejek, hřebenů a hřebínků, pekelného rámusu, prostě divočila. A taková divočina láká!

Kdo se v životě nevsadil, narodil se už starý, říkají v Sazce. Počítají sloupek za korunu, to přece není žádný hazard. Ale Úpa není Sazka. Jeden z houfu

mladíků to nevydržel – když prý druhý sjede na kanoi ten blázinec zrovna tady před námi, tak on skočí na sjezdovkách z lyžařského můstku! Sázka o hubu!

Ten druhý sjel tu divočinku brilantně, v té laminátové vaně, jakou dnes sjezdařská kanoe je, se snad ani nemůžete udělat. A tak jsme se vydali na cestu k můstku, zvědaví jak sjezdovky fungují na umělé hmotě. To je totiž trutnovská vymoženost – dá se tam skákat po celý rok. Když sleze sníh, polyvinilchloridový povrch na můstku zůstává a skáče se celé léto. Naštěstí tam zůstává i správce můstku – a ten mládence na věž nepustil. Jen se optal po výkonnostní třídě, a bylo po sázce. Huba dostala košík . . .

To nikoho nebolelo. Horší to však bylo kdysi s Maxem, ten se kasal z lásky. Tehdy se ani při závodech nikdo na výkonnostní třídu neptal. Jarolímkův můstek v Mlýnické dolině u Štrbského plesa je vyhlášenou šancí. Max v životě neskákal – za to stál o Helenu. A jen proto, aby ji zaimponoval, přihlásil se k závodu. Furiant, chtěl se ukázat! Dokonce ji svěřil osmičku, aby ho filmovala. Postavil Helenu skoro na konec dopadového bubnu, na stranu, kde úřadovali proutkaři, měřiči. Počasí bylo náramné, slunce žhnulo jako v červnu, na Štrbě nezůstala noha, všechno táhlo do doliny, k můstku.

Začal závod. Kde se ten kluk baňatá tohle naučil?, koumali konkurenti, a div v Maxovi neviděli černého koně. Ten však, sotva se vyštrachal na nájezdové okno a připjal lyže, ztratil barvu. Stačil pohled dolů a touha ukázat se Helence i furiantství byly fuč. Chtěl zacouvat, uklidit se, v tom však velitel závodu zamával a nějaký dobrák do Maxe strčil – Jeď, ať tu nenastydneš!, hulákal.

Od Horymírova skoku z Vyšehradu nezaznamenaly naše sportovní zkazky podobný výkon. Ještě na nájezdu se snažil Max zastavit. Nasadil před patou stolu kristiánku, jenže lyže neposlechly. Vylétl do strany, máchal pažemi jak havran, zahřmělo, když dopadl na obě nohy a s pekelným rachotem se řítil po okraji bubnu. Kácel, co se mu zamotalo do cesty, smetl celou partu měřičů a nevynechal ani Helenku. Hotový tajfún, lavina. Všechno zporážel. Až dole chytil za kmínek a nabil si . . .

Darmo se neříká – pro hubu na hubu! A bylo po lásce.

JAN MAREŠ • propagace v první osobě • propagace v první osobě • propagace v první osobě • propagace v první osobě

Děda Kleprlík štípal na dvorečku polínka na zátop. Na levé straně kvapem ubývalo kuláčků, zatímco na pravé rostla úhledná hranička vonících dřívek. Sekerka se blýskala v dopoledním slunci, až oči přecházely. A děda, přátelé, není už žádný mladík. Na podzim bude slavit osmdesátiny.

Jo, a jak tak seká a štípe, vrznou vrátka, děda se narovná v zádech a vidí, že se do dvorka šine malý průvod. Přicházejí čtyři pěkní, ruměni chlapíci širokých ramen a statných postav. Štíří se proti jadrnému sluníčku a usmívají se na dědu. Pozdraví a ten s nejtlustší aktovkou pod paždí odkašle a spustí:

„Vážený soudruhu Kleprlíku, my jsme z KITKu, to jest z krajské instituce tělesné kultury; stručně řečeno, od sportu a tělovýchovy. Přišli jsme za tebou jako za jedním ze zakladatelů proletářského tělocviku a dlouholetým sportovcem našeho kraje. Rádi bychom, abys vzkázal naší mládeži několik slov o nutnosti sportování, o blahodárnosti tělovýchovy a správnosti aktivní účasti ve fyzkultuře . . ."

„To jo," povídá děda, „proč ne? Mládež nám teďko nějak moc leniví, sejrovatí, řekl bych, měkne. Zdravej duch snad má, o to nic, ale mám strach, jak dlouho se zdravýmu duchu bude chtít přebejvat v takovejch tělesnejch schránkách."

„To to to to," radostně přikývli členové krajské delegace, že děda tak bystře pochopil účel jejich návštěvy.

Děda tedy zaťal sekerku do střapatého špalku a zadíval se k dalekým vrškům, jako by tam hledal vlastní minulost. A začal. Jak se dali místní nadšenci dohromady, jak získávali dělnickou mládež, účastnili se běhů, pořádali soutěže, závodili na hromotluckých velocipedech, hráli volejbal přes špagát, když nebylo na síť, lehkoatletilo se, fotbalovalo, pěstovala se meziměstská turistika a vůbec se trénovalo tělo, aby dělnická mládež nebyla pozadu za orelsko-sokolskou.

Delegace jako jeden muž obracela lístky v blocích a tužky se kmitaly, zachycujíce živé vzpomínky veterána naší tělovýchovy.

Děda Kleprlík však náhle ustal. Uklidil do stínu tašku s jetelem pro králíky a vyzval delegaci:

„Víte co, mládeži, pojďte se mnou tamhle na vršíček, já vám ukážu, kde

jsme pořádali první propagační přespolák."

A děda bez otálení vykročil směrem k březině. Šel svižným krokem a vysokým hlasem povídal: „Jmenovalo se to „Běh Pochodně", hejtmanství ho zakázalo, náš poslanec vymohl povolení, sešlo se nás na startu přes sedmdesát, lidí kolem trati plno a někteří mládenci se k běhu přidávali rovnou ze špalíru, v perkách, v božíhodovejch gatích a se šlajfkama pod krkem. To se ví, bez čísel na prsou. Doběhl jsem

tenkrát druhej, za jedním trampem až z Kolína. Měl, uličník, trénink, přišel sem pěšky. No a . . ."

Děda se obrátil po delegaci a zmlkl. Delegace KITKu byla ještě vprostřed stráně a funění pochodujících bylo slyšet až sem. I saprdlot, poškrábal se děda, vzal jsem to ňáko prudčejc, a počkal, až udýchaní mladíci dosáhnou vrcholu březiny.

A když se dočkal, pravil:

„Tak teda vzkažte mládeži, ať hejbne tělem. Na takový těžký aktovky, co máte, musí bejt ještě tvrdší trénink. V useděným těle se ponejvíc vyskytuje useděnej duch, že jo. A my potřebujem běhat, ne-li lítat. A když už si ty moje řečičky píšete, nezapomeňte, že nejlepší propagace je v první osobě: Cvičím, sportuju, trénuju, běhám, skáču, pádluju! Tak, ahoj, mládenci! Pospíchám na trénink."

KRESLIL MILAN KOPŘIVA

ČÍNSKÝ ŠERM

s holí se dostal i do Švýcarska. Přesněji řečeno do Macolinu, kde končila příprava švýcarských fotbalistů na mistrovství světa. Vedle kopané, nácviku různých signálů a přednášek o taktice věnovali denně švýcarští fotbalisté hodinu speciální gymnastice a hodinu různým hrám. Mistrem v čínském šermu se stal útočník Toni Allemann, hrající nyní za italskou Mantovu (vlevo), který si poradil s holí i s obávaným soupeřem, svazovým trenérem Rappanem.

Na paměť J. R. Capablancy

V Havaně se hraje velký mezinárodní turnaj v šachu. Samozřejmě za obrovské pozornosti široké kubánské veřejnosti. Na turnaji startuje řada velmistrů v čele se Smyslovem, Spasským, Najdorfem, Gligoričem, Polugájevským, Ivkovem a naším Pachmanem. Turnaj se hraje v hotelu Habana Libre v „Sala de Embajadores", což znamená – Sál vyslanců. Druhý snímek ukazuje srdečnou debatu mezi ředitelem turnaje, kubánským velmistrem Barrerasem (vlevo), jedním z vedoucích hráčů turnaje, bývalým mistrem světa Smyslovem (vpravo) a hostem nejvzácnějším, kubánským ministrem průmyslu Che Guevarrou.

Není přílba jako přílba --

a tuto si motorista jen tak na hlavu nenasadí. Je z broušeného křišťálu a váží pěkných pár kilo. Získat ji na rok jako trofej, to znamená vyhrát krajský přebor motocyklu na silnici ve třídách do 125 nebo do 250 či do 350 ccm. Tři mistři Severočeského kraje budou známi večer 3. června v Jablonci n. Nisou-Rýnovicích. Hlavním pořadatelem silničního závodu je n. p. LIAZ Rýnovice, vlastně jeho automotoklub Svazarmu.

MELBOURNE — ŘÍM — PRAHA

To byla cesta dnes čtyřiadvacetiletého Etiopana Roba Nigusi, který reprezentoval svou vlast na dvou olympijských hrách ve sprintech (nejlepší osobní výkon na 100 m 10,5 vt.), a nakonec si vybral studium tělesné výchovy jako základ svého příštího povolání. Studuje na pražském Institutu tělesné výchovy a sportu a je členem Slávie VŠ Praha, za kterou startuje i v ligových utkáních.

KLÍPKY

STÁVKA V KOSTELE. V severní Itálii v obci Ponzano Magra hraje dvanáct kostelních zpěváčků kopanou. Jednou jim míč zaletěl do kukuřičného pole a rozzlobený sedlák míč sebral a ve vzteku rozřezal. V neděli bylo na kůru ticho, fotbalová jedenáctka vstoupila do stávky. Farář Don Capellini promluvil o tom, že jeho ovečky jsou zlostné a nepřejí dětem ani zábavu – a po mši vybral mezi věřícími ne na jeden, ale hned na sedm míčů. Příští neděli zpívalo na kůru 40 zpěváčků . . .

EVROPSKÝ PELÉ. Tak se nyní říká v Evropě pravé spojce Benficy Lisabon, devatenáctiletému černému Eusebiovi. Před 18 měsíci nikdo tohoto čiperného fotbalistu v Evropě neznal. Proháněl se bosý a hladový za hadrákem po ulicích Laurenco Marques v Mozambiku. Za roční pobyt v Lisabonu má už dnes tři auta a pěkný domek.

INU, ZEMĚ KOPANÉ! V Riu de Janeiro je každoročně volba královny krásy. Letošní přehlídka se konala před osmdesáti tisíci diváky na fotbalovém stadiónu Maracaná. Organizátoři přišli na senzační nápad. Všechny kandidátky „Miss Brazilie" musely sehrát utkání v kopané, a teprve pak se konala volba. Nápad se ujal, diváci se pobavili a titul získala střední útočnice družstva Sao Paula – ale jen proto, že dala čtyři branky!

PIRIŮV NÁSTUPCE. Známý anglický mílař Ken Wood (nejlepší osobní výkony na 1500 m 3:42,6 a na 1 míli 3:59,3 min.) prohlásil, že opouští řady amatérů a právě v těchto dnech uzavírá smlouvy s anglickými fotbalovými kluby. Chce o přestávce velkých fotbalových utkání běhat s jinými profesionálními běžci v handicapovém závodě i s jezdcem na koni a se smečkou psů. Je zajímavé, že řada předních anglických ligových klubů se už s Woodem dohodla. Slibují si od toho větší návštěvy na stadiónech.

KDO MNE VZBUDIL? Při nedávném mistrovství Itálie hrály v prvním kole dvě nejmenované italské hráčky tak pomalý tenis, že za chvíli nestál u kurtu žádný divák. Míč létal z jedné strany na druhou, dámy „krasopisně" pinkaly – až usnul i rozhodčí. Skončilo to skandálem. Jedna dáma byla nervóznější, a když neslyšela počítání, klidně míčem napálila rozhodčího do hlavy. Ten se lekl a div nespadl ze židličky. Dámy se nepřiznaly, která to udělala, měly být diskvalifikovány, ale rozhodčí se jich rytířsky zastal.

ŠŤASTNÉ MANŽELSTVÍ. Waldir Pereira, jeden z nejpopulárnějších brazilských fotbalistů, známý celému fotbalovému světu pod jménem Didi, dostal i letos lákavé nabídky do Portugalska a Argentiny. Proč je nepřijal? Jeho žena mu to nechce dovolit. A on sám k tomu poznamenal: „Je mi teď už 35 let a už dávno jsem si odvykl odporovat své ženě . . ."

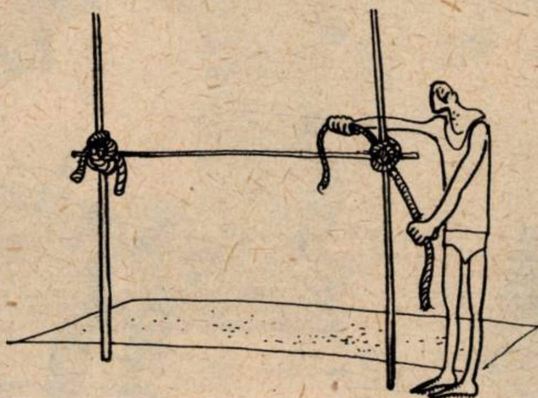
DALŠÍ TITUL

Maďarský rohovník Laszlo Papp připojil k svým úspěchům v ringu další. Trojnásobný olympijský vítěz a dvojnásobný mistr Evropy se stal před 19 000 diváky ve vídeňské Sportovní hale v minulých dnech mistrem Evropy ve střední váze v kategorii profesionálů. Papp (vpravo) boxoval s dosavadním držitelem titulu Dánem Chrisem Christensenem; utkání bylo rozvrženo na 15 kol, ale rozhodčí je přerušil už v sedmém kole pro naprostou Pappovu převahu.

BUDE PLATIT?

Finští tyčkaři získali z USA laminátové tyče, celou zimu s nimi trénovali a že jim to s nimi jde dobře, potvrdil Pentti Nikula. Skočil v Lahti při prvních závodech na otevřeném hřišti 472 cm, což by znamenalo zlepšení evropského Preussgerova rekordu o dva centimetry. Bude platit nebo ne? Mezinárodní federace lehké atletiky IAAF se sejde až při ME v Bělehradě v září tohoto roku, a teprve tam se rozhodne o tom, zda laminát bude uznán jako regulérní nářadí, či naopak! Do té doby se dá očekávat, že Nikulových 472 cm (na snímku) bude překonáno, protože laminátové tyče už mají i sovětští tyčkaři, Švýcar Barras a řada dalších skokanů. A poslední zpráva: Nikula skočil v neděli v Mnichově 475 cm!

KRESLIL VÁCLAV KABÁT

Pražská Sportovní hala se znovu dokonale osvědčila, diváci zase dokázali, že umějí ocenit sportovní výkony, nápaditost, komiku. „Stanete se nejmilovanějšími miláčky všech krasobruslařů," byl soud Norberta Felsingera.

Francouzsko—německý pár Rike Schroppová a Lucien Boyer jsou dokonalými akrobaty na bruslích.

Příjemný lední import

Když o něco pečují dvacet let lidé talentovaní, přemýšliví, nápadití a vtipní, pak by měl být předmět jejich péče náramně k světu. Vídeňská lední revue, která hostovala v pražské Sportovní hale, je dvacetiletá krasavice v nejširším smyslu toho slova. Má fyzické půvaby, nechybí jí šarm ani ladná elegance v každém pohybu. Snad byste jí vytkli, že duchem (rozumějme: myšlenku, ideu dvou revuálních her 3x láska a Láska v ráji) neoplývá právě stoprocentně. Ale na ledové ploše se v revuální podobě se stoprocentností ještě nikdo a nikdy nesetkal. Zato se málokterá revue může pyšnit takovou kupou veselí, vtipu a báječné švandy jako vídeňská. Vzpomenete na nejlepší esa zlatého věku grotesky, když na ledě řádí Hamilton Brown, Jimmy McCartney, Duncan Whaley a Ulli Ertl. Tomu se dá říkat žhavá lední komika!

Lední revue bez hvězd je jako červencová noc bez měsíce. Vídeňské hvězdy Hannu Eigelovou, Joanu Haanappelovou a Norberta Felsingera pamatují mnozí z nejvýznamnějších krasobruslařských soutěží. Září i nyní svými sportovními výkony, ale neosiní vysokými skoky, nejprecíznějšími krokovými vazbami a mikrometrickou přesností každého pohybu jako před nedávnem Sjoukje Dijkstrová, Wendy Grinerová či Donald Jackson. To vídeňské páry manželé Schillingovi a Rike Schroppová a Lucian Boyer si nic nezadají se sourozenci Jelínkovými či s manželským párem Protopopových. Ba jsou před nimi ve výhodě, že si diváky mohou získat veletucty nošených figur a krkolomnou akrobacií.

Když k tomu všemu přidáte bohatou, ale vždy vkusnou výpravu a poctivě komponovanou taneční hudbu, pak je pochopitelné, že na konci představení řeknete: „Bylo to moc pěkné, dobře jsem se pobavil." A do puntíku právě toho chce dosáhnout zakladatel a režisér vídeňské revue Will Petter a osmdesát pět jeho spolupracovníků na ledové ploše i v zákulisí.

TEXT: M. CHALUPA – SNÍMKY: J. SKÁLA

Přátelský rozhovor členů naší revue (zleva) Věry Suchánkové, Jany Kyjánkové a Zdeňka Doležala s Hannou Eigelovou.

Lyrický humor, kanadské žertíky, groteska k popukání, hodně smíchu i úsměvů – to jsou největší klady vídeňské revue.

Skot Jimmy McCartney a Afričan Duncan Whaley, dva ze čtveřice báječných komiků.

DOCELA VŠEDNÍ, OBYČEJNÝ DEN

Z oken vesele mávají na chodce, štěbetají jedna přes druhou. Plný autobus děvčat. Škole už odrostla – nebo snad ještě ne? Cožpak je rozeznáš od studentek vyšších ročníků? Na školní předprázdninový zájezd je přece jen hodně brzo. Že by tedy dílna?

Docela tak. Švadlenky pražského Pragoděvu 5 jedou do krčského lesíka. Právě teď odpoledne ve všední den. Směnu mají až od dvou. Do desíti ušijí kupu dětských, dívčích a dámských plášťů. Jenže při vší kráse jejich výrobků bolí po šichtě docela všedně v zádech. Tělo chce své: protáhnout, narovnat, proběhnout.

Mnohé z nich chodí obvykle do základní tělesné výchovy Spartaku Koh-i-noor. Kdo by stál o kulatá záda? Dnes si však jedou zaběhat, zastřílet a hodit granátovou atrapou. Jsou také členkami základní organizace Svazarmu. Magnetem, který přitáhl z vršovického závodu Pragoděvu na 130 děvčat do Svazarmu, byla Druhá celostátní spartakiáda, a pak střelecký kroužek. Dukelský závod branné zdatnosti je už jen logickým důsledkem. Patnáct set metrů dlouhá trať s využitím vybudované střelnice, improvizované granátiště, bílými pásy ohraničený „zamořený" prostor vytvořily prostředí prvního kola DZBZ, jak probíhají po celé republice. Teď závodí ony, a odpoledne zase ranní směna. **hr**

SNÍMKY JOSEFA PILMANNA

SEJÍ RADOST SKLIDÍ ZDATNOST

S pěkným příkladem spolupráce závodu, vesnice a školy při tělovýchově mládeže se člověk setkává. Ale ne všude je na jedničku jako v Považské Bystrici.

Tamní Spartak patří mezi největší tělovýchovné jednoty na Slovensku. Ještě v tomto roce přivítají v jednotě dvoutisícího člena. Stejný počet chlapců a děvčat získají letos pro Sportovní hry mládeže. Nejen získají, ale mají pro ně instruktory a rozhodčí, aby se mládež vyžila v tělovýchově dosyta. Takový nápad už měli leckde, ale když přistupovali k realizaci, narazili na spousty překážek. Jedna z nejobvyklejších u závodních jednot spočívá v tom, že přespolní – a těch bývá hodně – pospíchají po směně na autobus nebo na vlak, aby stihli spojení domů. Právě tak je tomu v Považské Bystrici, pokud jde o pravidelnou tělovýchovnou činnost. Naproti tomu si mnozí přespolní pracovníci závodu najdou čas, aby v jednotě mateřského závodu nárazově pomohli třeba brigádou. Jak jim však splatit dobrý vztah k jednotě, když v ní nemají možnost cvičit, hrát nebo vůbec provozovat nějakou sportovní činnost? Ve Spartaku klepli hřebík na hlavičku tím, že se rozhodli pomoci vesnickým jednotám, odkud dojíždí do závodů nejvíce pracujících. Každoročně sehrají s oddíly kopané těchto jednot zdarma přátelské utkání. Letos se rozhodli poskytnout mládeži na vesnicích sportovní výstroj v hodnotě 20 000 Kčs, a navíc se vzdali v její prospěch dotace z okresu. Kdo zná starosti vesnických jednot, tomu je jasné, co pro ně znamená často i tisícovka, nebo kompletní výstroj pro dorostenecké družstvo kopané, košíkové nebo házené.

V internátech Považské Bystrice žije na 1500 mladých lidí převážně z vesnic. Na hřiště se dívají přímo z oken, ale jejich vztah k pravidelné činnosti je zatím lhostejný. Podpora vesnické tělovýchovy má tedy preventivní charakter. Ovlivní tělovýchovný život vesnické školní mládeže, která později přijde do závodů o to sportovně vyspělejší. Tomu se již říká prozíravost: sít radost a sklízet zdatnější mládež pro závodní jednotu!

A co těch 1500 více méně sportovně zanedbaných chlapců a děvčat z internátů? Také pro ně lze ještě mnoho udělat. Jednota si z nich vybrala zatím sedmdesát a školí je na svazácké organizátory a pomocné cvičitele. Předpokládá, že ti pak získají pro tělovýchovu většinu svých kamarádů snadněji než jednota prostřednictvím svých sportovních oddílů.

Na školní mládež přímo v Považské Bystrici ve Spartaku nemyslí? Také s ní mají velké plány. Aby si práci usnadnili, udělali si rajonizaci škol v malém. Péči o jednotlivé školy svěřili oddílům a odpovědnost za dobrý kontakt přenesli jmenovitě na jednotlivé funkcionáře a trenéry. Například turistický odbor Spartaku připravuje pro žáky a žačky škol výlety a orientační závody. V nedalekém pionýrském táboře, který patří závodu, se pravidelně pořádají nejrůznější turistické akce.

První prověrkou masové práce TJ Spartak budou Považské hry mládeže, letošní repríza loňské pionýrské olympiády. Jednota má na starosti celou organizaci tohoto rozsáhlého podniku. Zavádí také čestné listiny přeborníků a rekordmanů, aby napříště povzbudily všechny mladé sportovce k systematickému tréninku a ke snaze staré rekordy překonávat.

Na pomoc přichází i organizace Svazarmu. V Považské Bystrici má dokonce o tisíc členů víc než Spartak. Věnuje se leteckým sportům, motorismu, vodním sportům, střelectví, mototuristice, radistice a dává mládeži k dispozici všechny své instruktory. Pokud jde o motorismus, má Považská Bystrica velmi dobrý zvuk nejen výrobou skútrů Manet, ale i v akrobacii na těchto jednostopých vozidlech. Svazarmovci pořádají besedy o motorismu, školení pro mladé řidiče a výklady dopravních předpisů. Přispívají tak k prohloubení vědomostí a znalostí považskobystrické mládeže. A to vše dík závodu Považske strojárne, ve kterém si podaly všechny společenské organizace ruce ke splnění závazků na počest XII. sjezdu strany. ĽUBOŠ ZEMAN

VYKRADENO ▲

(obětmi jsou karikaturisté Büttner a Arvid) ▼

Stadion

A-06*21052

obrazový týdeník pro tělesnou výchovu

Redakce: Klimentská 1, Praha 1-Nové Město, telefon 66551-9. – Vydává Československý svaz tělesné výchovy ve Sportovním a turistickém nakladatelství v Praze.
Šéfredaktor: OLDŘICH ŽURMAN. Zástupce šéfredaktora: MOJMÍR CHALUPA. Fotografická část: JAROSLAV SKÁLA. – Redaktoři: VÁCLAV FOLPRECHT, JIŘÍ HOLUB, KAREL HRUBEC, ANTONÍN JIRKŮ, dr. JAN POLEŠOVSKÝ. – Fotoreportéři: ANTONÍN BAHENSKÝ, JOSEF PILMANN. – Výtvarní redaktoři: K. CMÍRAL, VLADIMÍR VESELÝ.
Zahraniční korespondenti: SOVĚTSKÝ SVAZ: Lidija Borodinová, Moskva. POLSKO: Stefan Rzeszot, Varšava. MAĎARSKO: Sándor Sebenyi, Budapešť. RUMUNSKO: Paul Ochi-Albi, Bukurešť. BULHARSKO: Boris Kjučukov, Sofia. NDR: Rolf Dietz, Drážďany. Peter Steffen, Berlín. JUGOSLÁVIE: Zvone Mornar, Záhřeb. ANGLIE: Montagu Meth, Londýn. ŠVÉDSKO: Carl Liliequist, Stockholm. FRANCIE: Yan le Floch, Paříž. ITÁLIE: Carlo Marcucci, Řím. ŠVÝCARSKO: Carl Frey, Basilej. NSR: Walther Martens, Brémy. RAKOUSKO: Karl Frick, Vídeň. HOLANDSKO: Jan Stender, Hilversum. ŠPANĚLSKO: Pedro Escamila, Madrid. KANADA: Leonard W. Taylor, Kitchener. BRAZÍLIE: Thomaz Mazzoni, Sao Paulo. KUBA: René Molina, Havana. MEXIKO: A. Muniz, Mexiko City. SJEDNOCENÁ ARABSKÁ REPUBLIKA: Mohamed Shemeis, Káhira. AUSTRÁLIE: Joe Galli, Melbourne.

Tiskne Svoboda, grafické závody, n. p., závod 1, S. M. Kirova 43, Praha 5-Smíchov. Rozšiřuje Poštovní novinová služba, objednávky a předplatné přijímají poštovní úřady nebo doručovatelé. Objednávky do zahraničí vyřizuje Poštovní novinový úřad, vývoz tisku, Jindřišská 14, Praha 1. Cena jednotlivého čísla – 1 Kčs.

JEN o malou zlatou sošku

3 Reportáž na přání

25 čtenářů o historii mistrovství světa v kopané.

Francouzský maratón

Coupe du Monde 1938 se hrálo za velkých potíží. Ve Francii nebyl žádný velký fotbalový stadión, proto se rozšiřoval pařížský Colombes (pro 65 000 diváků) i druhý pařížský sportovní stánek Parc des Princes (pro 35 000 diváků). Pořadatelé v čele s panem Rimetem udělali všechno, co bylo v jejich silách, a aby se Francii nevyčítalo jako kdysi Italům, že rozlosovali mistrovství příliš pozdě, losovalo se hned na počátku roku 1938. Dopadlo to nakonec tak, že se šampionátu zúčastnilo jen patnáct mužstev, a po odřeknutí Argentiny vzali pořadatelé na „milost" fotbalisty Kuby. Hrací systém byl stejný jako čtyři roky předtím – nehrálo se ve skupinách, ale hned o postup. Tento „k.o. systém", jak jej mnozí nazývali, byl právě po mistrovství světa ve Francii zamítnut a bylo rozhodnuto, že se bude příště hrát jen ve skupinách.

Do Francie se přihlásilo 37 zemí. Řada jich však odstoupila už v kvalifikačních bojích (všechny středoamerické státy až na Kubu, dále Japonsko, USA a Španělsko, kde zuřila občanská válka). Přímo postupovali mistři světa Italové, pořádající země, nejvzdálenější účastník (a také nejdražší) Holandská Východní Indie, a konečně i Brazílie, která nakonec jako jediná zastupovala Jižní Ameriku. Uruguayci stále ještě bojkotovali Evropu a v Argentině byla fotbalová „palácová revoluce". Fotbalový svaz žádal od státu velké peníze, nic nedostal, a tak nejlepší fotbalové kluby vstoupily do stávky. Požadovaly náhradu 8000 pesos (každý klub), tahanice trvala tak dlouho, že už bylo mistrovství za dveřmi – a nakonec se hrálo bez Argentinců.

V kvalifikačních zápasech se hrálo: Švédsko–Finsko 4:0, Švédsko–Estonsko 7:2, Finsko–Německo 0:2, Finsko–Estonsko 0:1, Německo–Estonsko 4:1, Norsko–Irsko 3:2 a 3:3, Polsko–Jugoslávie 4:0 a 0:1. Rumunským fotbalistům Egypťané vzdali, z další skupiny postoupilo Švýcarsko, které porazilo v Miláně Portugalsko 2:1. Řecko porazilo Palestinu 3:1 a 1:0, ale pak prohrálo s Maďarskem 1:11 a k dalšímu zápasu už nenastoupilo. Československo hrálo v Sofii s Bulhary 1:1, v Praze 6:0. Lotyšsko vyhrálo nad Litvou 4:2 a 5:1, ale nakonec prohrálo ve Vídni s Rakouskem 1:2 a bylo vyřazeno. Posledními dvěma účastníky z Evropy byly Holandsko a Belgie. Hrály spolu nerozhodně 1:1 a oba porazily Lucembursko 4:0 a 3:2. Kubáncům postupně vzdali všichni soupeři. Japonci nenastoupili proti Holandské Východní Indii. A když hitlerovské Německo pohltilo Rakousko, bylo ve Francii jen patnáct mužstev.

Přízrak druhé světové války se vznášel nad Evropou a poznamenal i boje ve Francii. Paříž byla zamořena německými „turisty", kteří provokovali na každém kroku. Viděli se už mistry světa. Mužstvo Německa bylo totiž posíleno pěti hráči rakouského „Wunderteamu", ale ti za pár týdnů nepřivykli stereotypnímu WM-systému a mužstvo, složené skutečně z velmi dobrých hráčů, nebylo kompaktní. V prvním zápase hráli Němci s podceňovanými Švýcary jen 1:1, opakované utkání prohráli 2:4 – a v Paříži byl konečně klid.

Naši fotbalisté nejeli do Francie s tak silným mužstvem, jako před čtyřmi roky do Itálie. Slabinou byla útočná řada, které chyběl střední útočník. Do Francie měl jet už Josef Bican, ale průtahy s jeho novým státním občanstvím trvaly příliš dlouho; Bican nastoupil za Československo poprvé až měsíc po mistrovství světa v utkání se Švédy ve Stockholmu.

III. MISTROVSTVÍ SVĚTA VÝSLEDKY

I. KOLO: Švýcarsko–Německo 1:1 (1:1, 1:1) po prodloužení, Kuba–Rumunsko 3:3 (0:1, 2:2) po prodloužení, Maďarsko–Holandská Východní Indie 6:0 (4:0), Francie–Belgie 3:1 (2:1), Československo–Holandsko 3:0 (0:0, 0:0) po prodloužení, Brazílie–Polsko 6:5 (3:1, 4:4) po prodloužení, Itálie–Norsko 2:1 (1:0, 1:1) po prodloužení. Opakovaná utkání Švýcarsko–Německo 4:2 (0:2), Kuba–Rumunsko 2:1 (0:1).

II. KOLO: Švédsko–Kuba 8:0 (4:0), Maďarsko–Švýcarsko 2:0 (1:0), Itálie v. Francie 3:1 (1:1), Brazílie–Československo 1:1 (1:0, 1:1) po prodloužení, opakované utkání Brazílie–Československo 2:1 (0:1).

SEMIFINÁLE: Itálie–Brazílie 2:1 (2:0), Maďarsko–Švédsko 5:1 (3:1).

O TŘETÍ MÍSTO: Brazílie–Švédsko 4:2 (1:2).

FINÁLE: Itálie–Maďarsko 4:2 (3:1).

Francouzský maratón – tak bylo nazváno třetí mistrovství světa. V I. kole se prodlužovalo totiž pět utkání ze sedmi, v normálním čase postoupili jen Maďaři a Francouzi. Také našim fotbalistům trvalo 120 minut, než položili na lopatky průměrné Holanďany. Ani mistři světa Italové nehráli v nejlepší formě a málem ztroskotali na Norech. Seveřané vedli 1:0 a za stavu 1:1 jim rakouský rozhodčí Beranek neuznal regulérní branku. Nejdramatičtější boj však sledovali diváci ve Štrasburku mezi Polskem a favorizovanými Brazilci. Jihoameričané vedli po skvělém výkonu už 3:1, pak se však spustil liják, a Brazilci, kteří měli kopačky bez štaplíků, začali klouzat. Poláci vyrovnali na 3:3, později na 4:4. V prodloužení ukázal své umění slavný Leonidas. Dal dvě branky, jednu lepší druhé; při té první jeho bomba z pěti metrů vrazila do sítě i brankáře Madejského.

Mistři světa 1938, reprezentanti Itálie: (zprava) Olivieri, Colaussi, Andreolo, Foni, Rava, Ferrari, Locatelli, Serantoni, Biavatti, Piola a Meazza. SNÍMEK: LO SPORT ILLUSTRATO

Památného 12. června 1938 hráli v Bordeaux naši reprezentanti s Brazílií. Bylo to nejdramatičtější a nejlepší utkání celého šampionátu. Naše mužstvo se vypnulo k jedinečnému výkonu, a protože i Brazilci předvedli dobrou hru, rozhodnutí nepadlo ani po nastavení. Tři minuty před koncem normálního času při srážce Pláničky s Peraciou si náš skvělý brankář zlomil ruku, ale utkání obětavě dohrál – aniž dostal branku. A přitom Brazilci stříleli jako o božím těle. O dva dny později jsme v Bordeaux prohráli s tvrdými a někdy i bezohledně hrajícími Brazilci 1:2 a z dalších bojů jsme byli vyřazeni.

Semifinálové boje měly nečekaně jednostranný průběh. Maďaři svou rychlou hrou rozdrtili technické Švédy, Italové si uměli poradit s Brazilci, kterým chybělo několik zraněných opor, mezi jinými i Leonidas. Finále skončilo překvapujícím výsledkem. Tipy byly 2:1 pro Maďary, Italové se však vypnuli k nejlepšímu výkonu na mistrovství a zaslouženě vyhráli nad favorizovaným mužstvem, jehož největší opory (dr. Sárosi, Lazar i Zsengeller) zklamaly. Vidina mistrů světa svázala mnohým maďarským hráčům nohy.

Campeonato mundial de futebol 1950

Světová válka udělala škrt přes rozpočet ve všech sportech. Avšak už v roce 1946 zasedal v Lucembursku kongres FIFA a rozhodl, že příští, už čtvrté mistrovství světa bude v Brazílii. Jihoamerické země neutrpěly válkou, a když navíc Brazilci prohlásili, že vybudují fotbalový stadión pro 200 000 diváků – hlasování bylo jednomyslné. Pořadatelé však ani ve snu neočekávali, že i u nich bude tak chudá účast jako před dvaceti lety v Montevideu. Nejprve se přihlásilo 33 zemí, během roku však odřeklo účast deset mužstev. Dokonce i Argentina, kde právě zuřila další „palácová revoluce". Skotové si vybojovali účast v kvalifikaci, ale poněvadž skončili v tabulce až za Anglií, odmítli do Ria jet. Jeli by prý, jen kdyby byli Anglii porazili. Skotská tvrdohlavost! Naše kopaná prožívala hlubokou krizi a bylo skutečně rozumné světovou soutěž neobesílat, jako to udělalo Rakousko a Maďarsko.

V kvalifikaci se hrálo jen několik utkání. Anglie porazila Wales 4:1, Severní Irsko 9:2 a Skotsko 1:0, Skotové vyhráli se Severním Irskem 8:2 a s Walesem 2:0, Walesané hráli s Iry 0:0. V další skupině si vybojovali postup Turci. Porazili Sýrii 7:0 a měli hrát s Rakušany. Ti však odřekli, právě tak potom Turci. Jugoslávci porazili Izrael 6:0 a 5:2, pak hráli dvakrát s Francií 1:1. Teprve ve třetím zápase v neutrální Florencii zvítězili 3:2. Protože odřekli Turci, měli možnost místo nich jet Francouzi. Ti se rozhodovali a rozhodovali – a nakonec také zůstali doma. Švýcaři porazili Lucembursko 5:2 a 3:2 a jejich soupeřem měli být Belgičané. Ti se však této pocty zřekli. V páté skupině se kvalifikovalo Švédsko (Švédsko–Svobodné Irsko 3:1, Svob. Irsko–Finsko 3:0, Finsko–Svob. Irsko 1:1, Svob. Irsko–Švédsko 1:3). Španělé si vybojovali postup ve dvou zápasech s Portugalskem (5:1 a 2:2). Portugalci měli ještě příležitost hrát s Francií, ale když reprezentanti galského kohouta odmítli, nakonec do Brazílie nejeli ani Portugalci.

V amerických skupinách byl postup ještě jednodušší. Argentina odstoupila a Bolívie a Chile postoupily bez boje, v další skupině postupovaly bez boje Uruguay a Paraguay (P... a Ecuador vzdaly). A tak jen v deváté skupině se hrála kvalifikační utkání: Mexiko–USA 6:0 a 6:2, Mexiko–Kuba 2:0 a 3:0, USA–Kuba 1:1 a 5:2. Konečně z Asie měli přímo postupovat fotbalisté Barmy a Indie, ale obě země od účasti na poslední chvíli upustily.

A tak hrálo na MS v Brazílii jen 13 mužstev, stejně jako před dvaceti lety v Uruguayi. Pocta zahájit mistrovství světa na krásném dvousettisícovém stadiónu Maracaná připadla – pochopitelně – domácím. Hráli s Mexikem. 21 dělových salv, ohňostroj, stovky balónů, letadla a vrtulníky. 5000 poštovních holubů – tak se otevíral Maracaná, a brazilští fotbalisté přidali na oslavu ještě čtyři branky.

Čtvrté mistrovství nemělo takovou úroveň, jak se očekávalo. Evropská mužstva přijela s dožívajícím WM-systémem, který neměl při hře s rychlými, technicky skvělými Jihoameričany naději. Jedině rychlí Jugoslávci a techničtí Švédové jakžtakž obstáli. Největším zklamáním byla hra Angličanů, kteří měli ve svém středu hráče takové velikosti jako Wright, Finney, Mannion, Mortens, a na... i hory optimismu. Před utkáním Anglie–USA se vtipně pronášelo: „Jen dva národy nedovedou hrát kopanou: Eskymáci a Američané." Když ten den večer brazilský rozhlas oznámil, že Američané vyhráli 1:0, nikdo tomu nechtěl věřit, a teprve pak stovky zahraničních novinářů začaly zoufale shánět podrobnosti; do odlehlého Belo Horizonte nikdo nejel! V dalším utkání už docela mírní a skromní Angličané prohráli se Španěly opětně 0:1 – a jeli smutně domů. Dvojnásobní mistři světa Italové vůbec nejeli do Jižní Ameriky v roli favoritů, ale že je připraví o prestiž hned Švédové, to se nečekalo. Švédové byli největším překvapením turnaje a jejich bronzová medaile byla zasloužená. Však také hned v následujících letech stoupl kurs švédských fotbalistů; Samuelsson, Andersson, Nordhal, Palmer, Jeppson a Skoglund se odstěhovali do Itálie, kde se stali hvězdami italských klubů.

Brazílie a Uruguay hrály v té době nejmodernější kopanou. Šampionát se konal v Brazílii, proto všichni čekali, že stadión Maracaná bude svědkem jejich úspěchů. Před závěrečným utkáním finálové skupiny vedli Brazilci před svým soupeřem v tabulce o bod. Bylo by jim stačilo hrát nerozhodně a zlatá Rimetova soška by byla zůstala v Riu de Janeiru.

(Dokončení)

VÁCLAV FOLPRECHT